

EVROPSKÁ SPACE OPERA

JAS KVASARU

ALEŠ PITZMOS

VE SMÍRNÁ
ASOCIACE

BROKILON

Aleš Pitzmos

JAS KVASARU

Copyright © 2017 by Aleš Pitzmos

Cover © 2017 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-374-4 (pdf)

Aleš Pitzmos

Jas kvasaru

Vesmírná asociace
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. *Chlad Chiméry* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. *Svit magnetaru* *
5. *Třpyt strangeletu* *

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé příměří* *

Richard Šusta: Válka memů

1. *Šedá zóna* *

* připravujeme

<http://spisovatel-ales-pitzmos.webnode.cz/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

„Jsem dvojnásobným držitelem Nobelovy ceny za fyziku – a přesto nemám strach přiznat, že ve vesmíru existují věci, jimž nerozumím. Jednou z nich je i kvazistelární objekt Fénix.

V případě kvazistelárního objektu, anebo kvasaru, jak zní jeho akronym, se v podstatě jedná o extrémně energetická jádra mladých galaxií z raných dob vesmíru. Nejbližší nám známý kvasar se do doby vzplanutí Fénixe nacházel přes jeden a půl miliardy světelných let daleko, a následující mnohem a mnohem dál, což je plně slučitelné s postulátem teorie velkého třesku, jež dosud nepozbyla platnosti. Jenže Fénix je velice blízko – pouhých pět set tisíc světelných let od Mléčné dráhy, od naší galaxie. Mnohem blíž, než leží galaxie v Andromedě.

Jeho polární výtrysky emitují desetkrát více záření než černá díra uvnitř středu naší galaxie, rádiový zdroj Sagittarius A. Kdyby byly namířeny k nám, spekly by polovinu našeho hvězdného ostrova na uhel.*

Nejzajímavější na Fénixu však je, že jsme jej detekovali až v roce 2093. U kvasarů je zcela normální, že náhle zaplanou, dosáhnou obrovské zářivosti a pak zase pohasnou – děje se to i periodicky. Nicméně když je Fénix tak blízko, museli bychom ho zachytit i v období jeho minima. Jenže to se nikdy nestalo. V žádné vlnové délce elektromagnetického spektra. Téměř to vypadá, jako kdyby vznikl teprve před pěti sty tisíci lety, tedy v době, kdy

k nám začalo poprvé letět vesmírem jeho záření, které v současné intenzitě pozorujeme, ačkoliv to je nemožné...“

Dr. Casper Van Dyke
předseda Komise pro vědecký výzkum Vesmírné asociace
Astrofyzika pro 22. století,
kapitola X. – Kvazistelární objekt *Fénix*
vydalo nakladatelství Brokilon Megacorporation
roku 2107

„Když za jasné noci vzhlédnete ke hvězdám a spatříte blyštivou nádheru tam nahoře, pocítíte nezměrnou bázeň nad nekonečností a neuchopitelností vesmíru. A položíte si otázku, stejně jako miliony lidí před vámi a miliony po vás: je tam někde místo pro Boha?“

Bylo nám tvrzeno, že nikoli, že vesmír je pouze a jen dílem náhody. Přitom všichni, co toto tvrdí, popírají fakt, že je tak skvěle vyladěný pro vznik pozorovatelů – nás. Jak si jinak vysvětlit jemné nastavení všech fundamentálních sil ve vesmíru – gravitace, elektromagnetismu a silné i slabé jaderné interakce – než přítomností nějaké mocné, nás přesahující inteligence? Boha, inteligentního designéra či architekta vesmíru. Vždyť kdyby byla gravitační síla jen o něco málo větší, hvězdy by velice brzy vyhořely a nebyl by tu prostor pro vznik života. A naopak, kdyby byla příliš slabá, vůbec by nezářily.

A to je pouze začátek.

Proč je naše planeta, Země, tak skvělé místo pro život?

Proč má náš Měsíc tu správnou hmotnost a velikost, aby stabilizoval její rotační osu a zabránil tak jejím katastrofálním výkyvům, které by de facto znemožnily vznik vyššího života?

Proč se ve Sluneční soustavě nachází Jupiter, který je schopný

vyčistit prostor od komet, jež by mohly způsobit zánik života na Zemi?

Lze vůbec nějak popřít existenci něčeho nás přesahujícího, existenci Boha?

Pokud si uvědomíme to, že jsme děti Boží, možná nám to pomůže vzdorovat současné krizi – bojovat s přelidněním, hladomorem, nemocemi i klimatickými změnami.“

*Pierluigi di Venetto
ředitel Vatikánské astronomické observatoře
konference Člověk a vesmír,
Řím, Itálie, 10. října 2034*

Prolog

Explorer

Explorer I, místo neznámé

listopad 2093

Žiju.

Jedině to jsem věděl jistě. Vše ostatní totiž bylo skryto za oponou zapomnění, kterou jsem se marně pokoušel proniknout.

„Vstaň!“

Nevím, kdo to vykřikl, ale přinutilo mě to, abych začal něco dělat a neplácal se na podlaze. Pokud to tedy podlaha byla...

Překulil jsem se na břicho, zapřel rukama a vytáhl se vzhůru. Páteří mi vzápětí projela intenzivní bolest, která mě zkroutila. Zalapal jsem po dechu a znovu se složil na zem. A ucítil jsem pronikavý zápach, který mi připomněl den, kdy babička spálila pekáč buchet.

Takže si přece jen něco pamatuju...

Otevřel jsem oči. A s hrůzou jsem zjistil, že jsem oslepl, protože jsem před nimi měl jen tmu!

Zachvátila mě panika.

Vydrápal jsem se na nohy a rozběhl se, o něco jsem přitom zakopl a zase jsem spadl na zem. Před očima se mi objevily hvězdičky a přepadla mě prudká nevolnost.

Kšá!

Snažil jsem se ji odehnat, ale nepomáhalo to.

Vzpamatuj se! Mysli!

Tak fajn, nejsem slepý, jen je tady prostě tma tmoucí.

Soustřed se!

Poslechl jsem svůj vnitřní hlas. Bylo dobré, když člověka může něco vést. I když mě to zároveň děsilo...

Zašátral jsem kolem sebe. Něco se mi postavilo do cesty. Bylo to podivně vazké a teplé. Zabořil jsem do toho ruku.

Co to je?

Popadl jsem to a nadzdvihl. Ucítil jsem nějaký odpor. Zatáhl jsem.

Vzápětí se kousek ode mě ozval agonický jekot. Rychle jsem ucukl, o něco se praštil do hlavy a na chvíli jsem přišel o vědomí.

Když jsem se znovu probral, ten strašlivý řev, který jako by vycházel z útrob samotného pekla, ustal. Vlastně se mi dost ulevilo.

„Jeremy!“

Hlas jsem poznával. Byl to můj otec!

„Tati!“ zakrákal jsem. Hlas mi přeskakoval, jako bych byl nějaký zatracený puberťák. A to mi už bylo třiadvacet! To jsem si pamatoval dobře. „Tati!“ zopakoval jsem, tentokrát o poznání jistěji.

Nikdo mi ale neodpověděl.

Pak jsem však zaslechl zvláštní zvuk – připomínal bušení.

Co to je?

Záhy ustal.

A já byl zmatenější než předtím.

Mysli!

Zapátral jsem rukou po svém oblečení. Měl jsem na sobě nějakou podivnou kombinézu, tak trochu mi připomínala tu, kterou jsem nosil, když jsem jezdil na motorce. Že bych se snad na ní vymáz? Ale potom kde? Tohle mohl být leda podzemní Okruh Tenochtitlán pod Mexiko City. Párkrát jsem tam už byl, poprvé v době, kdy mi bylo sotva deset. A od té doby jsem si nepřál nic jiného než být závodníkem.

Měl jsem motorku. Jezdil jsem ve Státech. Pak v bývalé Francouzské Guyaně – v deštném lese poblíž Kourou, hlavního asociačního kosmodromu.

Kourou.

To jméno hodně znamenalo. Ale ne pro mě. Pro otce.

Pro Caspera van Dyka, člena představenstva *Star Express Aerospace*, megakorporace, která před několika desetiletími dala podnět pro vznik Vesmírné asociace, vůdčí síly našeho korporátního a konzumního světonároda.

Můj otec byl významný muž. Takový, jemuž se já sám nikdy nemůžu vyrovnat. Nejenže byl dvojnásobným laureátem Nobelovy ceny za fyziku, ale předsedal i Komisi pro vědecký výzkum Vesmírné asociace.

Byl legenda.

A já byl jeho syn. Syn legendy.

Ten syn, který měl být na *Exploreru*...

Panebože! Ne, ne, ne, ne, ne! Tohle není pravda! Já jsem na Zemi. Jsem na Zemi. Musím tam být!

Jenže to, co jsem měl na sobě, se nedalo jen tak snadno ignorovat. Až příliš se to podobalo kombinéze, která se měla testovat pro misi *Exploreru*, misi, která měla zas o kus dál posunout náš korporátní světonárod a učinit něco z toho, co předpověděl

velký Marcus Greer, duchovní otec Asociace, ve své *Vizi*, korporátní Bibli nového věku.

Můj otec se svého děťátka, své milované mise, účastnit nemohl. Ne že by byl příliš starý anebo fyzicky neschopný, ale musel velet podpoře na Zemi. Přál si však, aby alespoň někdo z van Dyků na *Exploreru* byl. A jelikož jsem byl jeho jediný syn, zbyl Černý Petr na mě.

Prošel jsem výcvikem, který trval dva roky. Měl jsem na lodi působit jako údržbář – vzhledem ke své lásce k technice.

Jenže já jsem *nechtěl* letět. Miloval jsem Zemi a všechno, co mi mohla přinést. Nechtěl jsem být otcovou loutkou, loutkou Asociace.

A to se přitom všichni o místo na lodi rvali. Byla to mise století. První loď s pokročilým iontovým pohonem, která se dostane až na samotný okraj Sluneční soustavy, do Oortova oblaku. Její výstavba trvala více než deset let a spolykala miliardy Asociálních jednotek. *Explorer* byl unikát – nejenže to byla první loď, která nesla systém umělé gravitace, ale byla i největší, na délku měřila více než osm set metrů. A také disponovala dvěma motorovými sekcemi. Navíc měla mít vůbec nejpočetnější posádku, dvě stě padesát lidí, aby se při letu simulovalo lidské chování daleko od Země a to, zda může tak velká lidská populace ve vesmíru přežít a být relativně soběstačná. Na to ostatně dohlížel tým psychologů.

Nechtěl jsem být pokusnou ovčí. A měl jsem plán.

Na poslední chvíli jsem se chtěl vykourit z kosmodromu a vypadnout, možná se nějaký čas skrývat v Brazílii. Tedy do doby, než ten zatracený sen naší korporátní společnosti nezmizí z oběžné dráhy Země.

Takže jsem tam nemohl být.

Ne, stalo se něco jiného. V Kourou jsme měli dokonalou maketu *Exploreru*. Takže jsem zřejmě v ní.

Sjel jsem rukou k opasku – a nahmatal tam baterku.

Fajn. Konečně se věci začínají obracet k lepšímu.

Se zatajeným dechem jsem ji rozsvítil – a málem jsem vykřikl hrůzou. Kužel bílého světla dopadl na muže ležícího vedle mě. Tvář měl staženou agonii.

Posunul jsem baterku o kus níž – v ten moment jsem litoval, že jsem to udělal. Toho muže od rozkroku k bránici rozpáral ultraželezný nosník a kvůli tomu mu vyhřezla střeva.

To bylo to mazlavé a kluzké, čeho jsem se předtím dotýkal a za co jsem tahal.

Vyzvracel jsem se. A když už jsem neměl co, jen jsem naprázdno dával.

Pak jsem se přinutil k tomu, abych mu zkontroloval puls. Byl mrtvý – samozřejmě.

Podíval jsem se na jmenovku na jeho kombinéze, která byla překvapivě bez stříkanců krve.

Sergej Glukhovskij.

To jméno mi nic neříkalo – zřejmě jsem si ještě na všechno nevzpomněl.

Nechápal jsem, proč už tu dávno nejsou záchranáři.

Vstal jsem a prozkoumal místo, kde jsem se probral. Byla to zřejmě část nějakého koridoru. Z jedné strany byla zatarasená nosníky a kusy plastu a superskla z přepážek, v té vzdálenější byly velké hydraulické dveře. Na stěně byl jediný dotykový terminál, ale nefungoval.

Přišel jsem ke dveřím a chvíli si je měřil pohledem. Stálo na nich: SEKCE GAMA – byla to má jediná propustka odsud.

Manuální otevírání, napovídal mi hlas v hlavě.

Odklopil jsem blízký panel. Byla tam velká páka. Sklopil jsem ji. Ozvalo se zahučení a mezi dveřmi se objevila škvíra. Zahákl jsem do ní ruce. A zjistil jsem, že mi někdo pomáhá

z druhé strany, že odtahuje levé křídlo dveří. Štěrbina byla brzy dost velká na to, abych se jí protáhl.

Někdo se mi vrhl kolem krku. Nějaká žena. „Proboha, Jeremy!“

Věk kolem pětadvaceti, tmavovláska asijského vzezření, docela kus.

Jenže já ji teď ignoroval. Můj pohled totiž upoutal několik palců silný superskleněný průzor. A za ním hvězdy...

Málem jsem se zhroutil.

Byl jsem ve vesmíru. Byl jsem na *Exploreru*.

Takže jsem nakonec skutečně odletěl. Teď se mi všechno vybavovalo úplně jasně.

Zamířil jsem na stanici *Athéna*, v jejímž doku *Explorer* kotvil. Nakonec ve mně zvítězila loajalita k otci. Nechal jsem se od něj obejmout ve vstupním modulu do *Exploreru*, společně s dvěma sty padesáti lidmi na jeho palubě jsem se připoutal do speciálních křesel, která nás měla alespoň trochu ochránit od následků úvodního přetížení, které způsobil iontový pohon – a vydal se do dálav Sluneční soustavy.

Dospěli jsme k Jupiteru, u nějž jsme se gravitačně urychlili pomocí prakového manévru, po dvou stech padesáti dnech jsme minuli oběžnou dráhu Neptunu a ocitli se tak mnohem dál než jakákoli loď s posádkou před námi.

Psali jsme dějiny...

„Jeremy!“ vytrhl mě z myšlenek hlas té ženy. „Jeremy, tloukli jsme na tebe.“

„A... ano.“

Pohlédl jsem na ni – a konečně ji poznal.

„Mako...“

Během letu jsme se sblížili... intimně. I když jsme neměli...

Sakra, já byl vždycky rebel – takže jsem si s tím nedělal starosti. I když už se na lodi o nás dvou šušovalo ledacos. Na

druhou stranu – psychologové nás měli studovat. Tak ať si studují... Vlastně by mi měli gratulovat.

„Panebože,“ zaslechl jsem hluboký melodický hlas. Vzhlédl jsem a spatřil velitele *Exploreru*, kapitána Paou. Byl to tělnatý Polynésan, kterému táhlo na padesát. Právě se protáhl pootevřenými dveřmi a zíral na spoušť za nimi. „Sergej,“ vydechl.

„Sergej,“ zopakoval jsem po něm.

Konečně se mi vybavilo, co se stalo, ta zatracená mlžná opona v mé mysli definitivně zmizela.

Kráčeli jsme se Sergejem do ubikace, kterou jsme měli přidělenou, když se nám náhle otřásla podlaha pod nohama. Připravili jsme se na výpadek umělé gravitace – inovativní systém stále nefungoval, jak by měl –, ale ten nepřišel.

Vyměnili jsme si se Sergejem pohled – a pak následoval výbuch, několikanásobná exploze.

Podíval jsem se na Paou. „Co se stalo, kapitáne?“

„To kdybych jen věděl, pane van Dyku. Byl jsem ve své kajutě, když došlo k explozím. Slyšel jsem jen polovinu hlášení. Podle všeho jsme krátce předtím zaznamenali zvláštní hodnoty ve fúzním reaktoru tří. Zdálo se, že se zbláznil. Pokoušeli jsme se ho odstavit. Nereagoval. Přikázal jsem, aby odhodili motorovou sekci alfa...“

Věděl jsem, co by to znamenalo – že by mise selhala a my se museli vrátit se staženým ocasem domů.

„A pak...“ vykoktal Paou. „Pak došlo k výbuchu. Musíme do centrály. Zjistit, co přesně se stalo.“

Nechtělo se mi tam. Nebyl jsem žádný hrdina. A tušil jsem, co uvidím. Těla. Možná v horším stavu než to Sergejovo. Jenže jsem nedostal na vybranou. Jako nikdy v životě. Vždycky za mě rozhodovali jiní, ti moudřejší a lepší než já.

Takže jsem následoval Mako a Paou do centrály.

Byla to pochmurná cesta.

Celou dobu nás provázel zápach spáleniny, koridory i průlezy lemovala těla mrtvých. Částečně jsme museli cestu podstoupit v lehkých skafandrech, protože se *Explorer* potýkal s prudkou dekompresí v několika sekcích.

Přestal jsem je počítat. Všechna ta těla, všechny ty zmařené životy. Jen kvůli nabubřelosti Asociace a mého otce, který dvě stě padesát lidí narval do téhle plechovky s polovinou systémů, které ještě nebyly pořádně odzkoušené.

Našli jsme jen málo živých, sotva čtyřicet lidí.

Když jsme konečně dorazili do centrály, zjistili jsme, že je uprostřed ní velká trhлина – do vakua během vteřiny unikla veškerá atmosféra a všichni uvnitř zahynuli. Ani tam nefungovala gravitace.

Konzole však dál běžely. Do nich stejně jako do dalších systémů stále proudila energie z fúzních reaktorů v motorové sekci beta.

Připlachtil jsem ke konzole, která zobrazovala průřez lodí. Bylo mi jasné, co na ní uvidím. Už jsem si po cestě udělal představu. Dokonalou.

Jenže to, co jsem spatřil, bylo mnohem, mnohem horší.

Tahle loď už nikdy nikam nepoletí. Ani nemůže odeslat žádnou zprávu, protože přišla o všechny antény.

Mělo to však být ještě horší. „S energií problém nebude,“ konstatoval Paoa pochmurně. „Ale přišli jsme o většinu zásob kyslíku. Vydrží nám tak sto dní. Pak bude konec.“

„Za jak dlouho pro nás můžou přiletět?“ zeptal jsem se.

Pokřčil rameny. „Pokud vím, jedna průzkumná loď se nachází u Uranu. Čínská.“

S tou jsme moc počítat nemohli. Číňani by nás rádi nechali vykrváct. Bylo to sotva dvacet let, co skončily marsovské války, první vesmírný konflikt lidstva, a Číňani v něm dostali pěkně na prdel. Vlastně i Asociace – pamatuji si, že mi otec vyprávěl, že

na palubě asociační bitevní lodi zemřel můj dědeček. Nicméně Čína pak musela asociačním megakorporacím podstoupit více než dvě třetiny Marsu a dodnes to brala jako obrovskou křivdu. Sečteno a podtrženo, odtud pomoc nepřijde.

„Pak tu jsou těžební lodě v Pásmu planetek.“

„Příliš daleko,“ namítl jsem.

Paoa se na mě divně podíval. Nejdřív jsem nechápal proč, ale potom mi to došlo.

Vlastně už jsme byli mrtví. Všichni. Lidé, co zemřeli při tom výbuchu, byli ti šťastnější z nás.

„Panebože!“ vykřikla náhle Mako. Hlas se jí zlomil.

Připlachtil jsem k ní a sevřel ji v náručí. Abych jí dodal sílu. Bylo mi jedno, že se Paoa dívá.

Odstrčila mě, takže jsem začal rotovat ke stěně.

Překvapilo mě to.

Dál pracovala s konzolí. Byla to navigace.

„Co se děje, Mako?“ zeptal se jí Paoa.

„Hvězdy,“ zašeptala. „Nejsou tam, kde mají být.“

„Jak?“

„To nechápu. Vím jedno: už nejsme ve Sluneční soustavě.“

Několik chvil jsem tu informaci zpracovával. To bylo šílené.

„Nemožné!“ zavrtěl hlavou Paoa.

„Je to tak,“ stála si za svým. „Podívejte se na ty údaje sám, kapitáne.“

Připlachtil jsem k ní. I Paoa. Měla pravdu.

Bylo to zvláštní, ale vzrušení odehnalo veškerý strach.

„Kde tedy jsme?“ položil kapitán otázku, která zajímala i mě.

„Provedu srovnání,“ řekla. „Bude to trvat několik minut.“

„Jak jsme se mohli ocitnout někde jinde?“ zeptal jsem se.

„A může to mít něco společného s tím, co se nám stalo – s výbuchem reaktoru?“

Paoa nic neříkal, jen civěl na navigační konzole. Po chvíli zavrtěl hlavou. „Možná nás ze Sluneční soustavy něco vycuclo.“

To slovo znělo zvláště. Vycuclo.

„A co nás vycuclo?“

„Nějaká anomálie?“

Ten termín ve mně evokoval nějaké sci-fi pro pamětníky, na něž jsem se díval s otcem, když jsem byl malý. Ne realitu.

Mako náhle zalapala po dechu. A řekla něco, co mě naprosto šokovalo: „Jsme deset tisíc světelných let od Sluneční soustavy.“

Nevím, jestli jsem měl brečet, anebo se smát. Byli jsme průkopníci.

Ale průkopníci odsouzení k smrti...

V té době jsem ještě nevěděl, že přesně ve stejném okamžiku, kdy to *Explorer* „vycuclo“ ze Sluneční soustavy, na Zemi poprvé zachytili záření z kvazistelárního objektu *Fénix*...

Část I.

Srdce Asociace

Sluneční soustava, Země, Londýn

5. – 6. října 2234

1

Když děláte práci jako já, nejste zrovna oblíbení.

Fakticky.

Řeknu to na rovinu. Mně je to jedno. Nikdy jsem netoužila být oblíbená. Dělal jsem jen to, co musím, abych přežila. Nic víc v tom nehledejte.

OROS.

Čtyři písmena, při jejichž vyslovení každému ve svobodných lidských koloniích vstanou vlasy hrůzou. A je jedno, zda je to obyčejný dělník, co se pachtí na hranici chudoby někde v uhelném dole jako ve středověku, anebo sám slavný prezident toho jejich ještě přeslavnějšího spolku, Extrasolárního společenství.

OROS. To byli mí zaměstnavatelé.

Kdysi se mě jedna dívka, kterou jsem měla moc ráda, zeptala: teto Natálie, co je to ten OROS?

Zní to jednoduše, ale je to otázka za milion. Záleží totiž na tom, koho se zeptáte.

OROS je sdružení pozemských megakorporací, které se bývávalo astrofyzikálním výzkumem; jeho primárním cílem bylo vyhodnocování dat z *Eridanu*, lodi, která jako první cestovala hyperprostorovými koridory, odpoví někdo, kdo nevidí za oponu a rád se hrabe v archivu.

OROS je odvrácenou tváří Vesmírné asociace, zástěrkou pro její tajný zbrojný výzkum, řekne někdo další, znalejší.

OROS chce povznést lidstvo, odpověděl by můj pradědeček, slavný Gerard le Comp, jeden z největších lidí, co kdy žili, a dvanáctý předseda Asociace.

A co na to řeknu já?

OROS je jen banda břídilů, která si kompenzuje, že má malého pindíka. Tečka.

A já měla jednoho z těch minipindíků zabít.

Jmenoval se Anthony Hopkins (kdysi jsem slyšela, že žil he-rec podobného jména, ale fakticky si nevybavuju, jak vypadal, jen jsem se dozvěděla, že musel nosit náhubek), měl pivní pupek, věk kolem šedesáti let. Našel si mladou manželku, bývalou modelku, co byla tváří nějakého prášku na praní a teď neměla do čeho píchnout. Měli dvě krásné zdravé dětičky. Prostě ideální asociační rodinka.

Až na to, že ten Hopkins byl čtvrtým mužem na seznamu OROSu. Zatímco se procházel se svou šťastnou rodinkou po centru Londýna, někde daleko odsud v dobře utajované základně OROSu stahovali nějakého nešťastníka z kůže a přemýšleli, jestli je k tomu lepší nůž s uhlíkovou nanočepelí, nebo laserová pilka.

Zkrátka – byl to bastard.

Nikdy jsem netrpěla výčitkami svědomí. A když tenhle Hopkins zemře, tak je mít tuplem nebudu.

„Vítejte v Kole Asociace,“ vyrušil mě z myšlenek vlezlý hlas hologramu, který se zhmotnil uvnitř gondoly, do níž jsem před několika vteřinami nastoupila. Měl tvář pohledné blondýny s tak krátkou minisukní, že jí bylo vidět až téměř do žaludku. Toho, kdo ji naprogramoval, by měli zažalovat za sexismus. „Nachází se při břehu Temže ve čtvrti *South Bank*, na místě, kde před více než dvěma sty lety stálo slavné Londýnské oko, které bylo roku 2042 zničeno hurikánem během klimatické krize. Podnět k výstavbě Kola Asociace zadal před čtyřiceti lety předseda megakorporace *Greater London Company* Jonah Brown. Je vysoké půl kilometru, zabírá celý pravý břeh Temže mezi mosty *Golden Jubilee Bridge* a *Westminster Bridge* a za příznivých podmínek se z něho naskýtá výhled i na Severní moře...“

Nezajímalo mě, až bude vidět na moře. Zajímalo mě, až kolo dosáhne vrcholu dráhy. Vzhledem k tomu, že se nepohybovalo nijak závratnou rychlostí, to bude ještě chvíli trvat.

Co dělat do té doby?

Kdybych žila před dvěma sty lety a chtěla někoho nepohodlného zabít, zřejmě bych si vybalila odstřelovací pušku a začala ji kontrolovat. To by teď neprošlo. Dole hlídali sekurifikáři, navíc jsem při nastupování do gondoly prošla stejně jako všichni ostatní rozsáhlým skenováním. Naštěstí jsem žádnou zbraň nepotřebovala.

To já jsem byla zbraní.

Takže jsem se zamyslela nad tím, co budu dělat, až toho Hopkinse zabiju.

Každopádně zamířím do hotelu a dám si koupel. Takovou tu s bublinkami, k tomu sklenku nějakého sektu, prostě prima

večer. Možná bych si mohla pozvat i nějakého gigola z *Black-Cock Megacorporation*, aby mě trošku rozveselil. Nebo možná rovnou dva...

No a zítra opustím Zemi, centrum korporátního světonároda ve vesmíru, a vrátím se do toho zapadákovy, které si říká Extrasolární společenství, do svého nového domova, kde vládne mír a demokracie pod taktovkou všemi milovaného prezidenta Geoffreya Cruze, jenž vládne pevnou rukou přes třicet let, ale rozhodně, v žádném případě není diktátor.

Jednou jsem se mu zmínila, že by ho za něj mohli považovat (tedy kdyby žil v minulosti), a málem z toho dostal infarkt.

„Já nejsem žádný Fidel Castro!“ křičel na mě.

Nevěděla jsem, kdo to byl ten Fidel. Ale zajímalo mě, proč se Cruz tak rozčílil, takže jsem se ve svém bytě podívala na hypernet. A tam si našla toho slavného Fidela, který dřív vládl „svobodné“ Kubě. Vlastně si byli s Cruzem dost podobní. Až na to, že Cruz neměl takový krásný pěstěný plnovous jako Santa Claus...

„To je supér!“ rozkřičel se opodál jeden kluk, odhadem mu mohlo být tak sedm. Těžko se to poznávalo. „Hele, támhle je *Shard*!“ ukázal do dálky.

Holografická průvodkyně ihned zareagovala. „*The Shard*, neboli Střep, býval v minulosti nejvyšším mrakodrapem Londýna a celé Velké Británie. Jak vidíte, dnes se pouze krčí mezi dvoukilometrovými mrakodrapy, které se na pravý břeh Temže přelévají ze čtvrti City.“

„To je supér!“ opakoval kluk a začal poskakovat. „Supér, supér.“

Dostala jsem chuť vyhodit ho z gondoly. To by bylo teprve „supér“. Rodiče si toho fracka samozřejmě nevšimli. Byli tak urvaní z práce, že byli vůbec rádi, že sedí. Jako poslední dobou většina spotřebitelů. Tlak megakorporací na své

ovečky se od konce druhých koloniálních válek, kdy Asociace čelila hluboké krizi, zvýšil. Výjimkou nebyly ani dvacetihodinové směny.

A to ty nebožáky ještě bude čekat nějaký podvečerní nákup, aby byli řádnými konzumenty a nebyli označeni za nepřizpůsobivé – možná hned po projíždce na Kole Asociace zajdou do nejnovějšího megamarketu *Eintopfu*, který je pojatý v retro stylu dvacátého století a jenž před pár dny otevřel v Buckinghamském paláci. Mám takový pocit, že tam u kasy dělá současná anglická královna. Tak alespoň budou mít dobrou kulturní vložku...

Kolo se konečně ocitlo v nejvyšším bodě dráhy.

Byl čas jednat.

Konečně.

Trvat to ještě o chvíli déle, tak bych toho spratka fakticky zabila.

Vstala jsem a ozbrojila se.

V mém případě to znamenalo, že jsem aktivovala NAWAR, nanobotické válečné brnění, jímž jsem byla vybavena – to bylo jedno z vylepšení, kterého se mi během dlouhého působení u OROSu dostalo.

V praxi to fungovalo tak, že jsem měla implantované zásobárny, v nichž byly kvadriliardy a kvadriliardy nanobotů, velice odolných a schopných vlastní replikace. A tihle nanoboti mě celou obalili.

Uslyšela jsem několik vyděšených výkřiků – ale ignorovala jsem je. Byli to jen komáři, nic víc.

Vztáhla jsem ruce ke stropu gondoly a pomocí dvou výbojů nízkoteplotní plazmy, které vygenerovalo brnění, jsem do něj prorazila prvotřídní otvor.

Na nic jsem nečekala, odrazila se a proskočila jsem na vrchol gondoly. Ihned se do mě opřel silný vítr, který vanul od

Severního moře. Neměla jsem ale problém udržet se – i s tím mi pomohli nanoboti.

Teď se hrálo o čas.

To, co se stalo, už bylo samozřejmě zaznamenáno bezpečnostním úsekem. Sekurifikáři tam dole jsou bezmocní, ale za chvíli se sem přišnou jejich kolegové ve vznášedlech.

Odhadovala jsem, že mám sotva patnáct vteřin na to, abych zbavila vesmír toho všiváka, co se jmenuje jako dávný americký herec.

Otočila jsem se doprava.

V tu chvíli se kolo přestalo pohybovat. Samozřejmě. Někde se rozeřvaly sirény.

Přímo naproti mně, na pravém břehu Temže, se tyčil mrakodrap patřící *New City Development*, které Hopkins mimo jiné šéfoval. Byla jsem přesně ve výšce jeho kanceláře.

Brnění mi umožnilo zvětšit to, co jsem viděla – za velkým panoramatickým oknem jsem spatřila Hopkinse. Nebyl sám, ale právě si to rozdával s nějakou tmavovlasou ženou, zřejmě svou sekretářkou.

Hups. Ta blbka z tohohle bude mít doživotní trauma.

Ale co, její hloupost, když se nechá ojet od šéfa. Ne že bych to taky někdy nezkusila...

Natáhla jsem ruku a vypálila proti oknu celou salvu plazmových výbojů. První supersklem neprošel, ale druhý ho už roztříštil a třetí a čtvrtý skončily v Hopkinsovi. Jeden mu spekl záda a druhý temeno s polovinou mozku. Hopkins těžce dolehl na sekretářku, kterou zezadu pigloval.

Díky zostřeným smyslům jsem i na tu dálku slyšela, jak vykřikla, když Hopkins uvnitř ní náhle ochabl.

Já říkala, že z toho bude mít ta blbka trauma...

Docela by mě zajímalo, jak to bude pokračovat, ale nebyl čas.

Slyšela jsem, jak lidé v gondole ječí. Strachem. Až na toho kluka.

„Supér, to je supér!“

Fakticky je.

Skočila jsem.

Ihned se mě chopil silný vítr, ale já jsem udržela stabilitu a dopadla na nižší gondolu. Odrazila jsem se a skočila na další.

Každou chvíli jsem čekala, že se objeví vznášedla.

Náhle mě oslepilo jasné světlo.

A už jsou tady...

Zamrkala jsem a vymrštila se k obraně. Jenže to nebyli oni.

To světlo náhle vybuchlo na obloze. Nejdřív jsem si myslela, že zaútočili na některou z orbitálních stanic. A děsilo mě, *kdo* by to mohl být – protože Extrasolární společenství, anebo ExoSol, jak se mu říkalo, určitě ne.

Snad jsi neměl pravdu, Kerre...

Světlo nepohasínalo. Dál jasně plálo na obloze. Bylo narudlé, prozařovalo časný říjnový soumrak.

Už jsem někdy něco podobného viděla. Na fotografiích. Hodně starých, více než sto let.

Potom mi to došlo.

Fénix znovu zaplál...

2

Stalo se to roku 2093.

Lidé na západní polokouli Země šli poklidně spát, když je uprostřed noci náhle probudilo ostré a jasné světlo, které vniklo do jejich bytů.

Zdálo se, že se vyplnily představy klasika science fiction, Arthura C. Clarka, a uvnitř Sluneční soustavy se zažehlo nové

slunce, Lucifer. Samozřejmě že to byl holý nesmysl. Řešení bylo nasnadě.

Výbuch blízké supernovy.

Téměř všechny tehdejší dalekohledy a radioteleskopy, ať už na Zemi, Měsíci anebo na oběžné dráze, dokonce i gigantické *Nefritové oko*, pýcha Číny trpýčící se na vrcholu Mount China, bývalého Olympus Mons na Marsu, na *Fénix* upřely pohledy.

Aby zjistily, že se v žádném případě nejedná o explodující supernovu.

Fénix patřil do rodiny nejsvítvějších mimogalaktických zdrojů záření – byl to kvazistelární objekt, zkráceně kvasar. Ale to byl jen začátek problému.

Protože to byl *nemožný* kvasar. Země se v jeho jasu koupala více než dvě stě dní, až do prvních měsíců roku 2094.

A nyní, po více než sto třiceti letech, znovu zaplátl...

To bylo... neuvěřitelné.

Násilím jsem obrátila mysl ke své aktuální situaci, což bylo velice obtížné. Tenhle problém mě totiž velice zaujal – už kvůli tomu, že jsem měla doktorát z astrofyziky. Mimo jiné...

Odrazila jsem se a skočila na další gondolu – když kolem mě prosvištělo vznášedlo sekuritáků a muži uvnitř mě zasypali laserovými paprsky z útočných pušek MX205. Byly vybaveny i tříštivými mikrogranáty – které si ovšem mí pronásledovatelé kvůli lidem nacpaným do gondol Kola Asociace nemohli dovolit použít. Ne že by jim na nich záleželo, ono každý spotřebitel byl v konečném důsledku nahraditelný, ale bylo tady všude dost očitých svědků a mohlo by to zahýbat veřejným míněním. Takže se hoši drželi zkrátka.

Zatím.

Nicméně to bylo jedno. I kdyby do mě vypálili celou salvu mikrogranátů, mé nanobotické brnění by to sotva škráblo.

Opětovala jsem palbu plazmovými pulsy a podařilo se mi

zranit dva ze střelců. Z druhé strany jim vzápětí dorazila podpora – ihned se do mě opřely paprsky z jejich *emiksdvěstěpětek*.

Už mě to ofukávání začalo štvát.

Několikrát jsem vystřelila proti pravému vznášedlu, potom jsem se obrátila proti levému a zasáhla antigravitační generátory na spodní části plavidla. Začalo klesat. V tom samém okamžiku jsem naskočila na palubu a společně se vznášedlem jsem se hnala vstříc nábreží, přeplněnému spotřebiteli.

Jeden ze sekuritáků – zřejmě ten, který se považoval za největšího hrdinu – se proti mně ohnal, ale já jsem ho chytila za ruku a jedním máchnutím ho vyhodila ze vznášedla. Proletěl vzduchem a rozmázl se o jeden z příčných nosníků Kola Asociace.

Vznášedlo se přiblížilo k zemi.

Vyskočila jsem z něho a při dopadu se skulila do klubička. Vstala jsem a sledovala, jak vznášedlo narazilo do střechy historické budovy, kde se mimo jiné nacházel hotel hojně navštěvovaný asociáčními papaláši. Ihned explodovalo v oranžovorudé kouli a kolem se rozletěly jeho trosky.

Alespoň budou mít nějaké vzrůšo...

Zamířila jsem po nábreží pryč odsud.

Vzpomínám si, že jsem kdysi slyšela, jak to tady v jednadvacátém století v pátek zvečera žilo. Obyčejní lidé, umělci, ale i finančníci z City anebo Canary Wharf se tu scházeli u piva a prostě vítali nadcházející víkend.

No, teď tu bylo taky živo. Až na to, že lidé, které jsem míjela, byli popelaví ve tvářích a sotva se vlekli – protože bylo nemyslitelné, aby nešli do práce i v sobotu. V neděli měli volno, aby mohli nakupovat. Tohle z vás udělá náš korporátní světónárod. Sedře vás z kůže.

Protože my jsme Vesmírná asociace.

Tohle motto, které se pro pozemskou kulturu posledních

desetiletí stalo vším, vymyslel podle legendy – fakticky netušším, zda je pravdivá – můj pradědeček, když mu bylo osm let. A později, když dospěl a vyšvihl se na významné místo v Asociaci, ho začlenil do její propagandy.

Byl to blázen.

Smetla jsem z cesty nějakou stovciletou stařenu, co se sotva belhala – možná právě mířila na stanici turbokapslí a odtud na šichtu – a ohlédla se. Nikdo mě nepronásledoval. To bylo divné.

A to jsem přímo před sebou měla svůj cíl. Galerii Tate Association – bývalou elektrárnu, pak galerii Tate Modern, pak zase elektrárnu (za surovinové krize tu fungoval generátor na jadernou fúzi, který elektřinou zásoboval centrum Londýna) a v současnosti kulturní střed Asociace. Bylo před ní celkem živo, vtíravé reklamy lákající na expozici o dějinách *cashflow*, výkazu o peněžních tocích podniku v bývalých předasociačních korporacích včetně jeho uměleckého ztvárnění, byly nepřehlédnutelné.

Umíte si představit lepší páteční večer? Já tedy těžko...

O kus dál, za *London Bridge*, zastíňoval Temži obrovský trup asociačního bitevníku typu *Tsunami*, který se uvelebil na pilotách zapuštěných hluboko do koryta řeky a dělal společnost dalšímu klenotu dávného válečnictví, přes tři sta let starému *HMS Belfast*.

Vzápětí jsem uslyšela vzdálený svistot...

Sakra.

Než jsem stačila cokoli udělat, nábřeží poblíž mě detonovalo, já se vinou následné rázové vlny vznesla do vzduchu a několikrát se překotila. Ani dopad na zem nebyl právě milosrdný. Nanobotické brnění mě ochránilo od nejhoršího, přesto jsem ale byla otřesená.

Nejen tím.

Zejména kvůli tomu, že někdo po mně v centru Londýna vypálil MOL, lehkou raketu s konvenční hlavicí.

Vzhledla jsem. A když se kouř rozplynul, všimla jsem si poblíž několika roztrhaných těl.

A vzpomněla jsem si na svou předchozí myšlenku.

Spotřebitelé jsou postradatelní, snadno nahraditelní.

A na svého pradědečka, slovatného Gerarda le Compa. Jak stojí uprostřed své milované stanice *Světlo pulsaru* skryté v hlubinách podpovrchového oceánu velké terestrické planety v systému pulsaru PSR 1257+12. Právě se probudil z dlouhého kryogenního spánku, aby se se mnou poprvé v životě osobně setkal, ale ani to mu nezabránilo dštít oheň a síru.

„Jsou to jen součástky, Natálie!“ říkal mi tehdy. „Jen součástky ve stroji. A ten stroj je Vesmírná asociace. Co uděláš, když se součástka porouchá? Vyměníš ji. Tak je to. Hodnota života jediného spotřebitele není větší než právě té jedné jediné součástky.“

Vzhledla jsem. A spatřila, jak se nade mnou usadil velký bitevní raketoplán Ozbrojených složek, armády Asociace, a namířil na mě laserové baterie třetí třídy. Zároveň se otevřely poklopy v jeho spodní části a slanili odtud mariňáci ze *Serpents*, elitního asociálního komanda. V rukách neměli obyčejné *emiksdvěstěpětky*, ale GS Black Widows, speciální plazmové pušky, které byly schopné během několika zásahů poničit mé nanobotické brnění.

Došlo mi, co to znamená.

Někdo musel o mé akci vědět. Dopředu.

Sakra. Všude jsou dvojité agenti – věřte mi, že jsem to dobře věděla. Určitě to byl nějaký patolízal z Cruzovy administrativy, úředníček, jemuž se zachtělo zvýšit si příjmy Asociacími jednotkami z některé megakorporace.

Před ostatní mariňáky, kteří mě obstoupili, předkročil jeden

z nich, podle výložek na bojové kombinéze kapitán. Všimla jsem si, že patřili k týmu *Python*. *Serpents* byli elitou, ale pokud byla nějaká elita uvnitř elity, tak to byli právě tihle tvrdí chlapíci.

Až na to, že jejich velitelkou byla žena.

„Vzdejte se, doktorko St. Pierre,“ řekla mi. „Možná nás dokážete zabít, ale dřív, než se odtud dostanete, vás zničí zbraně našeho bitevního raketoplánu.“

„Podceňujete mě,“ zavrčela jsem.

„Věříte si. Ale v hloubi duše víte, že mám pravdu.“ Mávla k řadě civilistů, jichž bylo nábřeží stále ještě plné. „Snad nechcete způsobit další ztráty na životech našich věrných spotřebitelů.“

To byl pádný argument. Navíc, ať jsem přemýšlela, jak chtěla, mě žádná alternativa úniku nenapadala.

„Deaktivujte své nanobotické brnění!“ přikázala mi.

A já ji poslechla.

„Dobře,“ pochválila mě.

Čekala jsem, co se bude dít.

Žena si pověsila popruh *blackwidowu* na rameno a pomalu si sňala taktickou helmu. Měla nakrátko ostříhané černé vlasy a pronikavě zelené oči.

V dalším okamžiku mé tělo zachvátila prudká bolest a já se sesula na zem. S posledními zbytky vědomí mi došlo, že mě někdo z jejího komanda musel omráčit ShockWavem, elektrickou puškou.

Všechno kolem se propadlo do temnoty...

V níž jsem zaslechla poslední slova té ženy. „Vítej doma, Natálie.“

3

Když jsem se konečně probudila, zjistila jsem, že jsem vězněm v londýnském Toweru.

Kdysi, před mnoha staletími, nechal ústřední část téhle pevnosti, Bílou věž, vybudovat normandský vévoda a později první anglický král z normanské dynastie, Vilém Dobyvatel, poté co roku 1066 zvítězil v bitvě u Hastingsu a podmanil si místní Sasy. Postupně se celý velký komplex rozrostl a během stovek let se stal nejobávanější kartouzou v Anglii.

Nicméně kdyby Vilém Dobyvatel věděl, co s jeho pevností udělá Asociace, zřejmě by rotoval v hrobě. S tím, jak se rozšiřovala výstavba výškových budov v londýnské City, začalo vlivné developery štvát, že takové hezké pozemky u řeky zabírá tolik ošklivých a starých zbořenin. Před několika desetiletími už byl tlak Developerské sekce Vesmírné asociace na britskou vládu tak drtivý, že se uvolila ke kompromisu. Bílá věž, srdce Toweru, byla rozebrána kámen po kameni a na jejím místě vyrostla nová Bílá věž, kilometr a půl vysoký mrakodrap, který byl doopravdy bílý. Třešničkou na dortu bylo, že bývalá Bílá věž byla znovu postavena na střeše tohoto mrakodrapu.

Architekti a urbanisti, co to měli na svědomí, se ještě měsíce poté poplácávali po ramenou, jak geniálně to vyřešili.

Nyní jsem se nacházela přímo v novodobé Bílé věži, i když jsem netušila, v jakém přesně podlaží moje betonová kobka bez oken je. Pro mě však bylo nejdůležitější, že Bílá věž je současným ústředím OROSu – ač tu oficiálně sídlila megakorporace *Black Friday*.

Ne nadarmo. Protože to bylo právě zde, v Londýně, kde můj pradědeček roku 2167 vyhlásil vznik tohoto konsorcia.

Teď byl čas na to zhodnotit můj stav.

Žiju.

To bylo dobré.

Zajímala mě další věc.

Nanobotické brnění funkční.

Fajn.

Přinejhorším se odtud prostřílím. Anebo nebudu muset; protože se ultraželezné dveře uzavírající kobku otevřely a dovnitř vstoupilo několik mariňáků z týmu *Python*. Až na jejich velitelku byli po zuby ozbrojení, *blackwidows* samozřejmě nechyběly.

„Vstaňte,“ řekla mi. „Chce s vámi mluvit Derek Sheppard.“
Takže mě zve na slovíčko samotný všemocný šéf OROSu.
To byla čest.

Jsem dostatečně sexy? Derek měl všeobecně slabost pro krásné ženy...

„Co mi zabrání v tom, abych vás nezabila?“ zeptala jsem se.
„Anebo jeho?“

Žena se usmála. „Necítíte se zvláštně, Natálie?“

Vlastně se mi trochu točila hlava...

„To je tou operací,“ napověděla mi.

Jakou operací?

„Tou, kterou jste prodělala.“

Jako kdyby mi četla myšlenky. Trochu mě to znepokojilo.

„Pod jednu z mozkových plen jsme vám implantovali kapsli s několika mikrogramy antihmoty. Pokud se o cokoli pokusíte, vypojí se magnetické pole uvnitř kapsle a vy anihilujete. Puf. Zbude po vás jen gama záření.“

Ta mrcha si to vyloženě užívala!

Překvapily mě dvě věci. Za a), jak zvládli tu operaci (nanoroboti mě totiž měli proti podobné manipulaci ochránit), a za b), že tahle technologie vůbec existuje. Zřejmě byla součástí nějakého tajného projektu OROSu, o němž jsem nevěděla.

Sheppard... ten bastard.

Jelikož mě zahnal do kouta, byla jsem nucena spolupracovat. Což znamenalo, že jsem se v doprovodu té čůzy ze *Serpents* a jejího komanda nechala doprovodit do kanceláře nejvyššího šéfa OROSu.

Ve skutečnosti jí říkal Chrám a bylo to de facto místo, kde vyhodnocoval údaje ze špionážní sítě OROSu (rozumějte, kde se cítil jako vládce světa). Nacházela se uprostřed Bílé věže v sekci, která byla chráněná ultraželeznými přepážkami. I kdyby někdo centrum Londýna bombardoval IOLy – těžkými raketami s fúzní hlavicí typu loď-planeta –, střed mrakodrapu by to přežil.

Prošli jsme několikanásobnou kontrolou a konečně vstoupili do Sheppardova hájemství.

Šéf OROSu měl ostře řezanou, hladce oholenou tvář, černé vlasy a zvláštní šedomodré oči, které ho činily nesmírně přitažlivým. Zastihli jsme ho v okamžiku, kdy svlečený do půl těla cvičil *mindjógu*. Byl to jeho vlastní výmysl. Skládala se ze dvou věcí, které zbožňoval: z pohybu a vyhodnocování informací, které rozsáhlá špionážní síť OROSu získala.

Praktikoval ji tak, že se ve své kanceláři, ve svém Chrámu, obklopil holoobrazovkami, mezi nimiž neustále přepínal a přitom předváděl jisté prostocviky. Měl k tomu účelu zvláštní plošinu, na níž se pohyboval s ladností baletního mistra, všechno kolem bylo prosvíceno namodralým světlem, a k tomu mu řvala podnětná hudba: v tomto případě série nejlepších jinglů z obchodních řetězců.

Udělal hvězdu a přesunul se tak mezi další dvě holoobrazovky. Všimla jsem si, že na jedné z nich je *Fénix*. Málem jsem na něj v tom všem zapoměla...

Sheppard ho chvíli studoval. Potom vzhlédl a probodl mě pohledem. „Slavná Natálie St. Pierre, držitelka čtyř doktorátů, mimo jiné z astrofyziky a robotiky. Bývalá elitní agentka OROSu číslo 58356, nyní ve službách CSS, špionáže ExoSolu. Pravnučka velkého Gerarda le Compa, nechť je mu země lehká. Alelujá.“ Ušklíbl se. „Jak se má váš nový šéf, Patrick Kerr?“

„Derek Sheppard,“ kontrovala jsem. „Šéf OROSu. Narcis a metrosexuál první kategorie. A absolutní nula.“

Chvilí na mě zíral, všimla jsem si, že mu cukají koutky úst. Potom se podíval na velitelku a její podřízené. „Vypadněte!“

Čekala jsem od ní pozdvižené obočí, možná nějaké to tázavé *pane*, ale ona prostě udělala čelem vzad, pokynula zbývajícím mariňákům a odešla.

Znovu jsem upřela pohled na Shepparda.

Vy kročil ke mně krokem dravé šelmy z džungle – a jeho tvář roztála. „Naty!“

Neubráníla jsem se úsměvu. „Dereku!“

Objali jsme se.

Šéf OROSu, ten nechutný narcis a metrosexuál, byl totiž můj dobrý přítel. Anebo si to alespoň on sám myslel...

„Musím se omluvit za chování kapitána Betancourové,“ řekl mi, když se ode mě odtáhl.

Bylo to zajímavé hned dvakrát: jednak jsem se konečně dozvěděla příjmení té čůzy a jednak jsem u něj zaznamenala drobnou erekci. Derek po mně vždycky jel. A já toho ráda využívala.

„Bere svou službu pro Ozbrojené složky velice vážně,“ dodal ještě.

„To jistě. Tvoje nová oblíbenkyně?“

„Na tebe nemá, Natálie,“ usmál se Derek a přešel mě od hlavy k patě zálibným pohledem. Pak ztišil hlas. „Spíš je pro mě osinou v zadku. Vnutil mi ji admirál Saran z Ozbrojených složek. Prý má strach o mou bezpečnost – chystá se mě oddělat nějaké tajné spotřebitelské hnutí anebo tak nějak. Pchá... Jen chce mít své uši v centrále OROSu. To je celé.“

„Tak proč jsi jí už dávno nepřistříhl křídélka?“

„To by nebyla zábava, Naty.“ Zazubil se. „Navíc od ní často dostávám naturálie.“

Měla jsem ho ráda. Vždycky si myslel, že ostatní prokoukl a může s nimi po libosti manipulovat. Ale vůbec si nepřipouštěl, že totéž oni můžou dělat s ním. Na to byl příliš samolibý. Ta asociální mariňáčka by mu určitě neroztáhla nohy jen tak.

„Co ta kapsle?“ zeptala jsem se ho.

„Jaká kapsle?“ dělal hloupého.

„Betancourová říkala něco o kapsli s antihmotou, kterou mi voperovala.“

„Ach tak. Projekt *GammaRay*. Vymyslel ho jeden geniální, ale zároveň zvrhlý fyzik. Nemusíš mít strach, Naty – Betancourová si jen myslí, že u tebe operace proběhla.“

Ulevilo se mi. Dost. Věděla jsem, že celé přepadení bylo naražčené, protože si se mnou chtěl Derek promluvit, ale zmínka o kapsli mě trochu zaskočila. Byl schopný mi ji implantovat. Možná by ten zákrok dokonce provedl on sám. Rád dostával lidi do pastí. Doslova si v tom liboval.

S tou myšlenkou jsem se vrátila k jeho původní otázce. „Generál Kerr má teď trochu jiné starosti.“

„Co to?“ zbystřil.

Samozřejmě se mu to už doneslo. Jen to chtěl slyšet ode mě. Tak proč mu neudělat radost?

„Jeho žena, Adriana, by měla co nevidět porodit jejich první dítě. Pokud se tak už nestalo.“

„Zajímalo by mě, co z takového spojení může vzejít. Nějaká zrůda?“ Otrásl se. „Možná by bylo zajímavé v budoucnu rozpitvat to dítě v nějakém našem zařízení.“

Samozřejmě. Bylo velkým snem OROSu vytvořit poslušné supervojáky. Vlastně celou armádu složenou z takhle upravených lidí. Já sama toho byla dobrým příkladem. Nicméně nikdy se jim to úplně nepodařilo.

„A přesto má Kerr dost času na to, aby tě sem poslal zabít

chudáka Anthonyho,“ vrátil se Derek k tématu. „Měla jsi mě upozornit.“

Pokrčila jsem rameny. „Stejně ti to neušlo.“

„Pravda.“

„A vzhledem k tomu, žes mě to nechal dokončit, ti to zase tak nevadí.“

„Anthony byl děvkař. V práci myslel tak akorát na svého ptáka. Takže jeho projekty převezme někdo mnohem schopnější. Vlastně jsi mi ušetřila dost práce. Musel bych složitě vymýšlet, jak zdůvodnit jeho nahrazení před správní radou. Díky.“

„Jsem ráda, že jsem ti vypomohla.“

„Jako vždy, Naty – sloužila jsi OROSu a našemu hlavnímu cíli. Ovládnout lidský vesmír. Nikdy jsem ti to neřekl, ale jsem na tebe hrdý. Zvlášť když ti nebylo proti srsti zabít pradědečka.“

Derek věřil, že jsem Gerarda le Compa zabila. Zatímco můj pomatený pradědeček šedesát let tvrdnul na své tajné stanici (mnoho let přitom strávil v kryostázi) a myslel si, že OROS pracuje pro něj, začal OROS pracovat sám pro sebe a on mu samozřejmě stál v cestě. Měla jsem se dostat do jeho blízkosti a zbavit se ho v okamžiku, kdy dokončí šedesátiletý projekt konsorcia, kvůli němuž bylo původně založeno.

Projekt na otevření jiných systémů hyperprostorových koridorů, projekt *Světlo pulsaru*.

Nakonec jsem to udělat nemusela, protože ho zabil ON. Anebo jsem HO nechala svého pradědečka zabít.

Bylo divné si na NĚJ vzpomenout. Zvlášť proto, že jsem se HO snažila vymazat ze života. Dělat, že nikdy neexistoval. Protože byl spojený s jistou etapou mého života, kdy všechno začalo dávat smysl, ale která mě zároveň děsila. A před níž jsem nakonec utekla...

„...ani Marianne de Werrovou,“ vedl si dál svou Derek. „Ta

ambiciózní kráva se hned po Gerardově smrti chopila moci a stala se pro nás osinou v zadku. Způsob, kterým jsi to provedla, byl perfektní. Nakonec ti všichni v ExoSolu zobali z ruky.“

Zhluboka jsem se nadechla. A věděla, koho tím myslí.

Kerra a... JEHO.

Bylo to už sedm let od chvíle, co se můj život definitivně změnil. Tehdy jsem seděla v asociačním raketoplánu typu *Hermes*, který přistál v hangáru věznice s nejpřísnější ostrahou ve Valles Marineris na Marsu, a zatímco všechny v jejím centrálním uzlu zabíjel smrtící virus Lucy, já se spojila s Derekem. Zarískovala jsem. Tou dobou se totiž ve Sluneční soustavě pohybovala záchranná loď megakorporace *Avalon Rescue Company*, *Tristan*, jejíž posádka přeběhla na stranu ExoSolu. Na její palubě byl tehdy nejen můj nynější šéf Kerr (tehdy měl ještě hodnost plukovníka u mariňáků), ale i ON.

Nicméně jsem to udělala, protože jsem věděla, že se v Asociaci neděje nic, jak by mělo. Můj pradědeček si přál válku s bývalými Koloniemi – protože je nenáviděl. Mělo se jednat o akt pomsty, o *blitzkrieg* s taktikou spálené země, o definitivní zničení protivníka. A Compovo odstranění mělo válku odvrátit. OROS si ji nepřál. Bylo nepopiratelné, že koloniální planety pod demokratickou vládou ExoSolu prosperují. Tak proč nesmyslně ničit celou infrastrukturu a zabíjet, když byly i jiné možnosti, jak si je nakonec znovu podmanit. I když by to trvalo možná i desetiletí... Ale jednou by se tak stalo. Lidstvo by se znovu spojilo.

Pod nadvládou megakorporací Vesmírné asociace.

Nicméně situace po Compově smrti využila ta ambiciózní kráva, Marianne de Werrová, a megakorporace, které ji podporovaly. Svrhla Françoise Obikwelua, tehdejšího asociačního předsedu, a sama se jím prohlásila. Byla schopná jít i přes mrtvoly, jen aby dosáhla svých vytoužených cílů. Navíc za

sebou měla Ozbrojené složky, které se díky masivnímu zbrojení v předchozích letech staly vlivným hráčem, a vojenští vymořenci typu admirála Dimitrova anebo viceadmirála Adamse přímo toužili po ničivém konfliktu s ExoSolem. A tak ho nakonec rozpoutali.

Bylo nutné je zastavit.

Derek se mnou tehdy bezvýhradně souhlasil.

Takže jsem se postarala o Werrovou a potom jsem se společně s lidmi z ExoSolu a s NÍM vydala hledat *Antára*, tajnou výzkumnou stanici OROSu, jež byla pokládána za ztracenou – a kterou se Derek pokoušel zoufale najít. Mezitím měl využít mocenského vakua na Zemi a válku zastavit – i když už možná bylo pozdě, protože lodě Ozbrojených složek v té době útočily na hlavní koloniální systém 14 Herculis.

Existoval jediný člověk, který možná věděl, kde *Antáres* je – a ten hnil právě ve Valles Marineris. OROS se z něj pokoušel tu informaci dostat. Ale neuspěl. Takže jsme to museli zkusit jinak. Nakonec se nám podařilo lokalizovat polohu *Antára* – a já jsem o tom měla zpravit OROS, aby ke stanici vyslal své lodě. Bylo to riskantní, ale nakonec jsem vymyslela geniální plán. Jeden z přeběhlých záchranářů na palubě *Tristanu* býval vzorným spotřebitelem a litoval toho, že jeho kapitán zradil všechny neokorporatokratické hodnoty. Ani jsem ho nemusela příliš přemlouvat k tomu, aby k Zemi vyslal kurýrní sondu.

Bohužel ne vždy vše vyjde, jak má. Sondu zachytily lodě Branné jednoty a pod vedením toho zkurvysyna viceadmirála Adamse se vydaly do systému Aluly Australis, kde se *Antáres* nacházel.

Musela jsem se je pokusit zastavit.

A zároveň s tím se naskytl i způsob, jak ukončit válku. Byť za cenu toho, že tím oslabím samotnou Asociaci...

Od té doby jsem fungovala jako prodloužená ruka OROSu přímo ve středu ExoSolu. Dokonce jsem získala i důvěru jeho prezidenta, Cruze.

„Možná by bylo načase se Cruze zbavit,“ nadhodil právě Derek. Znělo to tak, jako kdyby se ještě úplně nerozhodl.

„Určitě si myslíš, že bych se o to měla nějak postarat...“

Ušklíbl se. „Dnes opravdu překypuješ jasnozřivostí.“

„A co pak?“

„To je otázka. Oslabí to ExoSol, anebo naopak posílí? Kdo bude dle tvého kvalifikovaného odhadu novým prezidentem, pokud Cruze zabijeme?“

Pokřčila jsem rameny. „Viceprezident Ševčenko je slabý – právě proto ho do té funkce Cruz dosadil. Zřejmě by proběhly předčasné volby... a možná by v nich zvítězil Kerr. Cruz si dlouhodobě přeje, aby byl jeho nástupcem.“

„Zvlášť když si vzal za ženu jeho netež. Možná by se mohli prohlásit za šlechtickou rodinku nebo tak něco a Kerr za krále Patricka I., až nastoupí na trůn po Cruzovi.“

Zasmála jsem se. Ne že by mě to pobavilo, ale Derekovi to udělá radost.

Samozřejmě se tak stalo. Muži jsou tak snadno čitelní... a zmanipulovatelní.

Bylo mi jasné, o co se Derek dlouhodobě snaží. Chce, aby se megakorporace ukázaly u občanů ExoSolu v tom nejlepším světle, aby opět „začali reflektovat vstřícnou ruku Vesmírné asociace“, jak rád s oblibou prohlašoval, a stali se budoucími spotřebiteli.

Nicméně mi to vždycky přišlo jako bláznovství. Nejenže většinu obyvatel bývalých Kolonií tvořili lidé, co právě před megakorporacemi po objevu hyperprostorových koridorů utekli ze Země, kde Asociace utahovala šrouby, ale navíc se jejich averze k ní prohloubila poté, co Ozbrojené složky za druhých

koloniálních válek spálily povrchy mnoha planet a zabily několik milionů civilistů.

Nicméně Derek si vždy rád kladl vysoké cíle...

Náhle se otevřely dveře vedoucí do Chrámu a dovnitř vstoupil malý pobledlý muž v černé kombinéze. Každého na něm upoutaly dvě zvláštnosti: jednak nosil na obličejích škrabošku (prý kvůli bezpečnosti své rodiny, která nevěděla nic o skutečné náplni jeho práce) a také používal jako zbraň katanu, což bylo archaické a mírně řečeno úchylné.

Ale on – Maximus, jak si od všech nechal říkat – byl tak trochu úchyl...

Poklonil se před Derekem. „Můj pane...“

To je přesně to, o čem mluvím...

„...váš zajatec s námi nechce spolupracovat. Žádné mučení na něj nezabírá.“

Derek si povzdechl a podíval se na mě. „Proč já všechno musím dělat sám...“

I když si stěžoval, byl ve skutečnosti rád, že se může na vězni vyřádit.

Luskl prsty a holoobrazovky, které ho obklopovaly, zmizely. Plošina pod námi se propadla, našich těl se chopily vlečné paprsky a my začali klesat do hlubin Bílé věže. Nakonec jsme se zastavili v oblíbené části Derekova panoptika – v mučírně.

V srdci nynějšího Toweru.

Společně s Derekem – Maximus nám dělal mlčenlivého společníka – jsme se vydali k širokým dvoukřídlým dveřím, za nimiž se nacházela místnost, která vzdáleně připomínala archaický chirurgický sál.

Uprostřed ní ležel přikurtovaný k lůžku nahý sedmdesátník s dlouhými vlasy a vousy, na němž se už předtím vyřádili Derekovi mučitelé. Muž měl uříznutý nos, uši i penis, pravou ruku měl úplně rozdrčenou a levou nohu seškvařenou k nepoznání.

Podle toho, že se Derekovi lidé pustili do takového drastického mučení, nepomohly ani psychické sondy.

Ten člověk byl silný.

Mimořádně.

Upřel na nás krví podlité oči, v nichž se zračila obrovská bolest. „Má...“ zachroptěl. „Má víra... mi dodává... sílu. Nic vám... neřeknu.“

Všimla jsem si, že má na krku vytetovanou kostičku.

Teď už bylo jasné, že je to kazatel církve hyperprostorových koridorů, pošahané sekty, co si myslí, že existuje jakýsi „Velký architekt Všehomíru“, jenž ovládá naše životy.

Derek k němu přišel a změřil si ho přezíravým pohledem. „To víš, že řekneš.“ Obrátil se na Maxima. „Přines mi mé nástroje.“

Muž přikývl a odběhl.

„*Fénix*...“ zachroptěl kazatel. „*Fénix*... září. Cítím to. Ve své mysli. Je tam.“

Viděla jsem, jak sebou Derek škulbl. A uvědomila si to samé co on – jak může ten člověk vědět, že *Fénix* zaplátl, když je celou dobu zavřený tady dole?

„On...“ koktal kazatel dál. „Velký architekt nás zve... k sobě. Toto je... znamení. Musíme ho... vyslyšet.“

Víc už nepromluvil.

Derek se se mnou setkal pohledem. A já si všimla něčeho, co mě překvapilo. Byl vyděšený...

„Jak na to reaguje veřejnost?“ zeptala jsem se ho – vzpomněla jsem si totiž, že si tam nahoře prohlížel *Fénixe* na jedné z holobrazovek.

„Stejně jako v roce 2093, když se objevil poprvé. Někteří jsou vzrušení, jiní mají strach, další si myslí, že přijde Mesiáš; stejně jako on. Je tu i nová skupina. Ta, kterou to nechává chladnou – říkají si: vždyť zase po dvou stech dnech zhasne, stejně jako před lety.“

„A zhasne?“

„Doufejme.“

Vrátil se Maximus. Nebyl sám, přivedl s sebou muže oblečeného jako chirurg. Maximus držel v rukách pozlacený tác, na němž se nacházela obsidiánová dýka se zlatou rukojetí, přes paži měl přehozenou jaguáří kožešinu. Derek si ji vzal a oblékl se do ní. Vždycky byl výstřední... Potom vzal z tácu dýku a přiblížil se ke kazateli. Ostrím mu přejel po líci. Z rány vytryskla krev. Muž sebou trhl.

„Řekněte mi,“ promluvil Derek a jeho slova byla jako kousky ledu. „Kde se nacházejí plány Skokové matice?“

Takže proto ho tu drží... Skoková matice byla duchovním dítětem Roberta Richarda Korolise, muže, který sestrojil generátor pro vstup do hyperprostorového koridoru. A pak, když se zbláznil, se stal věrozvěstem, a coby prorok Jujian založil sektu, k níž se hlásil právě tento kazatel. Samotná Skoková matice byla považována za ztracenou, za neúspěšný projekt.

Já však věděla, že to není tak úplně pravda.

To ON mi to řekl. I když to bylo přinejmenším šílené a tedy dost ujeté...

Ale já to Derekovi neprozradila. Proč bych to taky dělala? Derek si myslel, že pracuji pro OROS, stejně jako si nyní Kerr myslí, že dělám pro CSS, nicméně pravda byla, že jsem vždycky pracovala jen sama pro sebe – anebo pro koho se mi momentálně hodilo.

Ráda jsem je vodila za nos. Oba.

Kazatel se z posledních sil vzepjal a plivl Derekovi do tváře zkrvavené sliny.

Šéf OROSu si je pomalu setřel. „Výborně. Říká vám něco pojem *La noche triste*, kazateli? Určitě ne. Tak já vám ho osvětlím. Stalo se to roku 1520 při dobývání Aztécké říše. Tehdy

musel slavný *conquistador* Hernán Cortés chtě nechtě opustit aztécké hlavní město, Tenochtitlán. Padlo při tom mnoho z jeho mužů, další se dostali do zajetí. Víte, co s nimi pak Aztékové dělali?“

Kazatel nic neříkal, jen na Dereka třeštil oči.

Derek se usmál. A pak mu obsidiánovou dýku vrazil hluboko do hrudníku a rozpáral mu ho. Kazatel vydal z hrdla jekot, který snad ani nepatřil člověku. Dřív, než stačil omdlít, mu Derek vrazil do hrudníku ruku a prudce z něj vytrhl stále bijící srdce. Vítězoslavně se usmál a podržel ho ve vzduchu, na podlahu kapala krev.

„Tohle udělali Aztékové s Cortésovými muži,“ zašeptal.

Kazatel vzápětí znehybněl.

Derek se otočil na chirurga, kterého předtím přivedl Maximus, a hodil po něm srdce. Muži vyklouzlo z rukavic a chvíli ho honil po podlaze, což vzbudilo další Derekův úsměv.

Vykročil ke dveřím. „Znovu mu ho voperujte a pak ho oživte,“ prohodil ještě přes rameno. „Pak už bude určitě mluvit.“

Kromě toho, že byl narcis a metrosexuál, to byl taky psychopat a tak trochu sadista. Ale nikdo jiný by tuhle práci dělat nemohl...

Za dveřmi jsme se zastavili. „To je všechno, Naty,“ řekl mi. „Můžeš se vrátit ke svým novým chleboďárcům.“

„A Cruz?“ zeptala jsem se ho.

Pokrčil rameny. „Ještě ho necháme chvíli žít. Maximus tě doprovodí ven.“

Nepotřebovala jsem doprovod. Ale když to udělá Derekovi radost...

Maximus kráčel strnule vedle mě. Nepokoušela jsem se s ním navázat hovor. Ani jeden z nás o to nestál.

Už jsme skoro došli ke zdviži, když nás náhle oslepilo ostré světlo. Zavravorala jsem.

Vyšlo z míst, kam předtím mířil Derek...

Maximus si se mnou vyměnil pohled.

Rozběhli jsme se oba současně...

4

Ten výjev se mi zapsal hluboko do paměti.

Derekovo tělo – tedy polovina jeho těla, protože ta horní mu zcela chyběla – leželo napříč přes chodbu. I přes to, v jak hrozném bylo stavu, nebyla nikde žádná krev, což bylo zvláštní.

Skláněla se nad ním zvláštní postava, která byla navlečená v něčem, co se zdánlivě podobalo lesklému středověkému brnění. Vzhledla a otočila se na nás: v místě, kde by měl normální člověk obličej a oči, byla jen zlověstná temnota, černý chřtán nekonečné noci.

Jedna věc byla neoddiskutovatelná. Ten člověk – pokud to tedy člověk byl – byl Derekův vrah.

Bylo načase poslat ho do pekel.

Obalila jsem se nanobotickým brněním a vypálila proti němu celou salvu plazmových pulsů. Prolétly vzduchem – a zastavily se několik centimetrů před Derekovým vrahem. Chvilí visely ve vzduchu, jako kdyby si snad chtěly rozmyslet, co budou dělat, a pak se prostě rozplynuly.

Zalapala jsem po dechu – protože jsem to považovala za nemožné.

Ten neznámý ke mně napřáhl ruku – pokud to tedy byla ruka – a já cítila, jak se mě chopila zvláštní síla. Nemohla jsem se vůbec pohnout, navíc jsem vystoupala více než metr nad zem. Téměř jsem ani nemohla dýchat.

Bylo to... neuvěřitelné.

Dřív, než jsem se vzpamatovala, tasil Maximus katanu a vrazil proti té zvláštní postavě. Vrah k němu natáhl druhou ruku

a Maximus se ocitl ve vzduchu stejně jako já. Vzápětí mu neznámá síla vytrhla katanu z prstů. Zbraň se ladně otočila ve vzduchu, pak se jako bumerang vrátila nazpět a Maxima dekapitovala. Z jeho krku vytryskl gejzír temně rudé krve, hlava se kutálela po podlaze.

Katana dál visela ve vzduchu, ostrším nyní mířila ke mně.

Teoreticky by mi neměla ublížit, protože jsem stále byla obalená nanobotickým brněním, ale v tuhle chvíli, kdy se nemožné stalo realitou, jsem si tím vůbec nebyla jistá.

Čekala jsem, co se bude dít.

Neznámý stál bez hnutí, ruku dál nataženou proti mně.

Potom jsem uslyšela něco, co připomínalo praskání statické elektřiny. A v něm jsem rozeznala své jméno. „Natálie.“

Nevěděla jsem to jistě, ale to zřejmě promluvil on.

Následovala další nepochopitelná věc. Oslepilo mě ostré světlo a neznámý se v něm prostě rozplynul. Ve stejném okamžiku síla, která mě držela ve vzduchu, přestala účinkovat a já spadla na zem. Stejně tak katana.

Snažila jsem se vzpamatovat.

Během několika vteřin jsem byla svědkem dvou zdánlivě nemožných věcí: telekineze a teleportace.

Můj svět se radikálně proměnil.

Uvažuj realisticky, napomenula jsem se. Musí to mít nějaké vysvětlení. Heisenbergův princip neurčitosti si prostě jen tak nevezal dovolenou.

Nemuselo se nutně jednat o teleportaci. Vrah, ať už to byl kdokoli, mohl na chvíli zmizet v jiném, vyšším rozměru – už jsem to jednou viděla někoho dělat. Svého nynějšího šéfa, Kerra. Nicméně tehdy nebyl tak úplně člověk. Tu moc mu dalo něco mnohem hrozivějšího... něco, co mohlo být velice nebezpečné pro celé lidstvo.

Nechala jsem nanobotické brnění, aby začalo skenovat

místo, kde vrah stál. Hledala jsem nějaké vodítko, něco, co by mi napovědělo, co se tu k čertu stalo.

To, co jsem zjistila, mě ohromilo.

V chodbě byla zvýšená emise *strangeletů* – částic takzvané podivné hmoty.

Strangelety byly neodmyslitelně spojeny s naší schopností cestovat po vesmíru rychleji než světlo. Protože právě ony dokázaly otevřít aktivní vstup do systému hyperprostorových koridorů.

Tohle bylo víc než jen překvapivé.

Teď bylo načase zjistit, jak Derek zemřel. Sklonila jsem se k němu – když mi kolem hlavy proletěl plazmový puls. Vzhledla jsem. Chodbou ke mně postupovala jednotka mariňáků ze *Serpents* vedená tou čůzou Betancurovou.

Trvalo jim se sem dostat. Až moc dlouho...

Stříleli po mně, došlo mi vzápětí.

„Ani se nehněte, doktorko St. Pierre!“ vyzvala mně Betancurová hlasem prostým emocí. „Jste podezřelá z vraždy ředitele OROSu Dereka Shepparda a jeho asistenta Maxima.“

To byl špatný vtíp!

Nicméně Betancurová neměla smysl pro humor.

Vnitřní prostory Bílé věže, snad s výjimkou Derekovy Chrámu, byly nepřetržitě skenovány dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Museli tu mít záznamy toho, co se stalo.

Takže existovalo dvojí vysvětlení, proč mě chce Betancurová obvinít z Derekovy smrti: buď vrah zfalšoval záznamy (vzhledem k jeho nadlidským schopnostem by to bylo možné), anebo prostě Betancurová hledá obětního beránka. A já jsem ten nejvhodnější...

„Lehněte si na zem!“ přikázala mi ta kráva. Tentokrát jí do hlasu prosákla netrpělivost.

Vzdát se?

To bylo to poslední, co jsem chtěla udělat.

Zvedla jsem se a zamířila do míst, kde se nacházela mučírna. Mariňáci ihned zahájili palbu. Skočila jsem. Nohu mi lízl plazmový puls z *blackwidowu*.

Integrita brnění na osmdesáti procentech, ozval se mi v hlavě hlas autonomního programu.

Přesunout dostupnou zbraňovou energii do integrity, pomyslela jsem si.

To by mi mohlo dát několik cenných vteřin navíc...

Vpadla jsem do mučírny, kde právě chirurg přiváděl k životu kazatele. Jeho hrudník se zachvěl, oči se pohybovaly pod zavřenými víčky. Myslela jsem si, že to ten chlap nepřežije, ale zjevně měl tuhý kořínek.

V okamžiku, kdy jsem kolem něj probíhala, otevřel oči a zabodl je do mě. Stále jsem byla obalená nanobotickým brněním. Ale na jeho tváři jsem neviděla žádný strach. Spíš poznání, oči mu zářily vzrušením.

„Byl tu...“ zachroptěl.

Chtě nechtě jsem se zastavila – protože mě jeho slova překvapila. „Kdo?“

Neodpověděl. A já neměla čas ani náladu se s ním zdržovat.

Zvlášť když jsem měla za zády mariňáky s *blackwidowu*. Takže jsem ho dál ignorovala a vydala se do hlubin Bílé věže. Cestu vpřed jsem si klestila plazmovými pulsy. Z emitůrů na stěnách na mě pršely laserové paprsky, s nimi si ovšem mé brnění bez problémů poradilo.

Ohlédla jsem se. Betancurová a její honicí psi mi už zase funěli na záda. V běhu jsem opětovně palbu, takže se museli krýt.

Vpadla jsem do nějaké kanceláře, kde bylo velké okno. Právě se přes ně zatahovala ultraželezná přepážka, jak se budova neprodyšně uzavírala.

Měla jsem jen pár vteřin.

Skočila jsem a vypálila dva plazmové pulsy. Ty roztříštily superskleněnou výplň okna. V další vteřině jsem je následovala já a proletěla jsem stále se zužující mezerou mezi přepážkou a parapetem. Ještě jsem se o něj stačila zachytit nohou. Smýklo to se mnou proti zdi, ale to bylo přesně to, co jsem potřebovala.

Nanoboti mě na ní dokázali udržet.

Zkusmo jsem došlápla a vztyčila se. A začala jsem sbíhat po stěně mrakodrapu.

Bylo to surreálné.

Vždycky jsem oceňovala všechny výhody brnění. Na rozdíl od NĚJ. ON by ho nejrady deaktivoval – pokud by to tedy šlo.

Proč na NĚJ zase myslím?

Nevšimla jsem si, že se proti mně obrátilo těžké laserové dělo na vrcholu Krvavé věže. A vystřelilo. V poslední chvíli jsem uskočila – dost nešikovně, málem jsem se poddala gravitaci a zřítila se dolů na Tower Green. Vzhledem k tomu, že tam kdysi bývalo popraviště, by to bylo vcelku příhodné... Naštěstí jsem se včas znovu zachytila zdi.

Ohlédla jsem se. I přes vnější pancéřování laserový paprsek zničil část stěny Bílé věže. Pro Betancurovou jsem musela mít fakticky obrovskou cenu. Možná by si dokonce můj zrzavý skalp vystavila u sebe doma nad krbem...

Znovu jsem se rozběhla a dávala si pozor, co bude laserové dělo dělat. Ale už nedělalo nic. Zato jsem uslyšela hučení vznášedel.

Zrychlila jsem. Přímo pode mnou, na úrovni sto padesátého patra Bílé věže, se nacházela externí přístávací rampa – kromě několika vznášedel na ní byla i hypersonická stíhačka. Skvělý dopravní prostředek! Stálo tam několik sekurifiků, a ihned po mně začali pálit, když jsem je však zasypala

plazmovými pulsy, polovina z nich zemřela a druhá polovina se schovala do útrob věže.

Seskočila jsem na rampu, doběhla ke stíhačce a otevřela kokpit. Věděla jsem, jak se pilotuje. Byl tu jiný problém – ten, že je nastavená jen na svého pilota. Takže jsem ji musela hacknout. Nechala jsem nanoboty, aby se propojili s ovládacími prvky. Během vteřiny jsem měla stíhačku pod kontrolou. Cítla jsem, jak mě sedadlo zafixovalo, na čelo se mi vzápětí připojilo neurální rozhraní.

Tahle stíhačka, stejně jako většina ostatních, byla hybrid. Částečně ovládaná autonomním počítačem, částečně pilotem na manuální i myšlenkové bázi.

Vyslala jsem pokyn k zažehnutí trysek a cítila, jak se stíhačka zvedá. Otočila jsem stroj ve vzduchu a vypálila čtyři rakety proti Bílé věži. Bylo to z bezprostřední blízkosti, takže její obrana nestačila včas zareagovat a zničila pouze dvě. Zbylé se střetly s pláštěm věže a vybuchly v oranžovorudé kouli.

Když se oheň rozplynul, zjistila jsem, že jsem do Bílé věže udělala pěknou díru. Být to dvě století starý mrakodrap, tak by se zřítil. Bílá věž však přežila a dál se tyčila vstříc šerícímu se londýnskému nebi.

Na senzorech jsem uviděla, že se kousek odsud zvedly ze země tři autonomní hasicí konvertoplány. Zamířila jsem přímo k nim a sestřelila je.

Jen ať si Bílá věž ještě chvíli hoří...

Nepochybovala jsem, že to Betancurovou a celý OROS nějakou dobu zdrží.

Potom se stalo něco neuvěřitelného.

Vrchol Bílé věže se v místě největšího poškození odlomil a vydal se na několikasetmetrový pád. Když se setkal se zemí, zdemoloval jihovýchodní část starého Toweru a jeho vrchol přerazil Tower Bridge vedví. Vzápětí dopadl do

Temže, její kalná voda vyšpláchla vysoko k nebi a rozlila se na nábřeží.

No, takže to zdrží OROS ještě o trochu déle...

Obrátila jsem stíhačku a zamířila s ní mezi mrakodrapy v City. Přitom jsem do počítače zadala instrukce. Pak jsem se i s kokpitem katapultovala.

V dalším okamžiku na stroj, nyní řízený autopilotem, zaútočily hypersonické stíhačky Ozbrojených složek, ale ten jim unikal a řítil se dál do finančního centra Londýna. Naprogramovala jsem stíhačku tak, aby narazila do mrakodrapu *Great London Megacorporation*.

Když se kácí les, tak létají třísky...

Díky tomu, že měli piloti co dělat se zbloudilou stíhačkou, mě ignorovali. Dosedla jsem s kokpitem na ulici, vytáhla se z něho a zmizela jsem v jednom z vchodů *do tube*, londýnského metra.

Přitom jsem deaktivovala brnění, abych působila alespoň trochu normálně, a jedné ze žen jsem strhla z očí sluneční brýle. V podzemce docházelo k identifikaci vyloženě podle sítnice – a tomu jsem se chtěla vyvarovat. Tedy dokud ji mí nanoroboti nezmění podle vybraného vzoru skutečně žijícího Londýňana, který jsem měla uložený v mikropočítači.

A pak bude načase odtud zmizet.

Protože jsem měla fakticky horkou půdu pod nohama...

5

Bylo příliš nebezpečné, abych se pokoušela odletět z hlavního londýnského kosmoportu, jak jsem měla předtím v úmyslu. Místo toho jsem zamířila na Heathrow, abych se odtud dostala suborbitálním letem do Nyaly.

Nyala, město v Jižním Dárfúru, před dvěma sty lety zmítaném

válkou, katastrofálním suchem a s tím souvisejícím hladomorem a dětskou úmrtností, o nemocech ani nemluvě, nyní bylo vzorovým městem Asociace – alespoň dle její propagandy. Ve skutečnosti situace nebyla zase tak růžová, na předměstích se rozkládaly rozsáhlé slumy, kde bydleli nepřizpůsobiví – hlad a nemoci tam byly denním chlebem. A právě v jednom ze slumů, pojmenovaném *Petit cochon*, jsem znala muže, který by mě dokázal dostat na transportér do Lunární základny. A odtud na nějakou okrajovou planetu, kde nemají asociální megakorporace takový vliv a já bych se mohla vrátit do ExoSolu.

Ale pěkně popořádku.

Vybrala jsem si laciný let turistickou třídou, abych příliš nevyčnívala, což znamenalo, že mě společně s dalším tisícem lidí vměstnali do suborbitálního letadla, připnuli vestoje do speciálního postroje a jako dávné kosmonauty mě napojili na systém pro odvod moče a stolice, protože na palubě už nebylo dost místa ani na obyčejný záchod.

„Mám strach,“ promluvila kousek ode mě osmiletá dívka. Nejdřív jsem si myslela, že mluví k muži, který byl upoutaný vedle ní, ale ten nijak nereagoval a ona se dívala na mě. Zajímalo by mě, kde jsou její rodiče. Možná ji nechali letět samotnou – to nebylo neobvyklé.

„Neboj,“ snažila jsem se ji ukonejšit. „V Nyale budeme za půl hodiny. To bude coby dup.“

„Já budu skákat až do Jihoamerické konfederace.“

Takže to pro ni znamenalo další dva suborbitální lety...

Na okamžik mi jí bylo líto. V těchto podmínkách jí nebylo co závidět.

„V Buenos Aires mám babičku,“ přiznala se mi. „Budou u ní trávit prázdniny.“

„To bude hezké.“

Pokrčila rameny. „Je to zlá bába. Nemám ji ráda.“

Pousmála jsem se. Připomínala mi totiž dívku, kterou jsem kdysi znala...

Suborbitální letadlo se konečně připravilo ke startu a jeho kapitán, kterému jsem rozuměla každé třetí slovo, tak silně byl podnapilý, nás uvítal na palubě. Vlastně si mohl dovolit být namol – byl tu jen tak z tradice a tahle práce byla navíc velice špatně placená. Celé letadlo totiž ovládal od startu až do přistání autopilot.

Začali jsme akcelarovat a pak jsme se vydali na prudký kolmý vzlet do stratosféry. Vzhledem k tomu, že letadlo nemělo téměř žádné gravitační kompenzátory, mě to hluboko zamáčklo do postroje a na okamžik jsem si myslela, že mi vnitřnosti vyletí z těla.

„Já se počůrala,“ řekla dívka vedle mě.

„Nejsi sama,“ odpověděla jsem a snažila se vyloudit jakýs takýs úsměv. Takže ty odpadní hadice, co nám přidělali, nebyly pro případ, že bychom *chtěli* na záchod – ono se s tím rovnou počítalo.

Podle toho, jaký se letadlem linul zápach, mnozí dopadli ještě hůř...

Po osmi minutách jsem začala cítit, že účinek zemské gravitace odeznívá a přetížení je přece jen mírnější. Brzy jsme dosáhli vrcholu dráhy.

Pak to s letadlem trhlo.

Dívka se na mě vyděšeně podívala. „To asi byly turbulence.“ Takhle vysoko? O tom jsem pochybovala.

Navíc se mi zdálo, že se letadlo přestalo pohybovat...

Začala jsem se odpoutávat z postroje.

Třiceticentimetrovou uličkou se ke mně prodrala letuška. „Tohle byste neměla...“

Ve stejném okamžiku následovala prudká detonace a následná dekomprese...

Ještě jsem stačila uvidět rozšířené oči letušky a pak se vydala na cestu do prostoru. Vzápětí mi tvář stejně jako obličej všech ostatních zakryla dýchací maska.

Otočila jsem se – a s hrůzou jsem zjistila, že nám chybí zadek letadla. Tam, kde kdysi byl, jsem viděla modrobílý kotouč Země a černotu vesmíru nad námi. A ještě něco. Útočný transportér typu *IronFist*. Právě z něj slaňovalo několik mariňáků ve skafandrech. Další transportér zřejmě musel naše letadlo zachytit. To byla ta předchozí rána...

Bylo mi jasné, co tu dělají.

Přišli si pro mě.

Obalila jsem se brněním a prostě se od postroje odtrhla. V další chvíli mě zasypala salva plazmových paprsků z *blackwidowů*. Poklesla jsem a opětovala palbu. Dva mariňáky jsem sejmula dřív, než stačili naskočit do letadla.

Integrita brnění na třiceti procentech, ozvala se mi v hlavě hláška. *Připravte se na selhání.*

Schovala jsem se za hradbu těl v postrojích. Jenže mariňáci začali střílet i do nich. Kolem šplíchala krev a létaly tkáň. Takže jsem se znovu překulila do pidiuličky, kde jsem vzdorovala další salvě.

Zabila jsem tři mariňáky.

Brnění selhává...

Měla jsem málo času. A tak jsem udělala šílenost. Rozběhla jsem se k otvoru, kterým se mariňáci hrnuli dovnitř. Tři z nich jsem přitom smetla z cesty. Další, na rozdíl od nich navlečený v archaickém exoskeletu, mě skopl na zem. Kvůli tomu, že brnění bylo téměř bez energie, jsem se neudržela na nohách. Mariňák na mě došlápl a vypálil mi do hrudi několik zelených paprsků z *blackwidowu*.

Katastrofální selhání nanobotického brnění...

V další chvíli se ze mě nanoboti sesypali.

Vakuum mi vzápětí začalo trhat plíce. Rychle jsem vydechla... Mariňák mě dál držel na podlaze. I když jsem mu přes zatmavenou helmu neviděla do tváře, určitě se tvářil vítězně. Jako by uhodl, na co myslím, ukázal mi svou tvář. Přes nyní čiré hledí jsem viděla Betancourovou. Nevypadala zrovna k světu. Polovinu tváře měla spálenou, ohořelé měla obočí i vlasy. Zřejmě se po událostech v Bílé věži nestačila ani ošetřit, a místo toho vyrazila rovnou za mnou. V očích jí plála nenávist.

Překvapovalo mě, že mě tak rychle našli. Myslela jsem si, že jsem po sobě zahladila stopy. Zřejmě jsem se mylila.

Betancourová mi nasadila pohotovostní dýchací masku. Pak mě jeden z jejích mariňáků obalil izolační fólií, popadl mě do náručí a já cítila, jak to s námi trhlo vzad, jak ho to společně se mnou vtahovalo do *IronFistu*.

Následovali nás Betancourová a další mariňáci.

Pak jsem jako ve snu sledovala, jak druhý transportér, který pomocí kotevních svorek držel zmrzačené suborbitální letadlo, náklad pustil a nechal ho nekontrolovatelně padat do atmosféry. Vzápětí začal plášť stroje vlivem tření žhnout a potom se proměnil v ohnivou kouli.

Vzpomněla jsem si na dívku. Takovou smrt si nezasloužila. Nikdo z lidí na palubě.

Jenže všichni spotřebitelé byli nahraditelní. Byli jen jednotkou v systému. Součástíkou v motoru.

Protože my jsme Vesmírná asociace.

Potom jsem upadla do bezvědomí...

Intermezzo I.

Liberty

system 14 Herculis, planeta Liberty, Město svobody

28. října 2234

Je báječné být zase člověkem.

Opravdu.

Zní to divně, ale před časem jsem ještě člověk nebyl. Tedy ne úplně. Byl jsem zrůda, mutant, hybrid. Je jedno, jak tomu budeme říkat. Zkráceně: měl jsem mimozemského společníka.

Kdysi ve starých sci-fi seriálech jim říkali symbionti a celkem nechutně se tam postiženým lidem zavrtali do těla, aby je pak ovládali. U mě to bylo něco jiného – můj „symbiont“ mi zachránil život tím, že mi nahradil dolní končetiny, o něž jsem přišel, a prorostl mi tělem, takže se částečně změnila i má fyziologie a biochemie. Díky tomu jsem měl k dispozici širokou paletu superschopností: mohl jsem krátce nahlížet

do budoucnosti, byl jsem silnější než obyčejní lidé a dal mi do vínku i rozsáhlé regenerační schopnosti, které mě činily takřka nezranitelným.

Takhle jsem žil dvanáct let. Dokud se ten bastard neobrátil proti mně. A já nezjistil, že mě jako parazit celou dobu využíval pro své zruďné cíle. Naštěstí jsem se ho už zbavil.

Bohužel ne úplně...

„Na co myslíš, Patricku?“ zeptala se mě Adriana, má manželka.

Netušil jsem, že už se probudila...

Natáhla ke mně ruku. Vzal jsem ji a políbil ji na ni. „Jen na naše dítě.“

Setkal jsem se s jejíma modrýma očima a nemohl jsem přehlédnout, jak je ve tváři bledá.

Genová terapie byla pro ni i pro dítě, které nosí pod srdcem, velice zatěžující. Bohužel však nezbytná...

Ve své podstatě jsem byl jednoduchý člověk. Nikdy jsem nechápal ty, kdo se tlačí do popředí, kdo příliš touží po moci a prospěchu. Chtěl jsem jen žít poklidný, spokojený život, dělat to, co mě baví, založit rodinu... Bylo ironií, že se mi to nikdy nepodařilo – a byly časy, kdy jsem v to už ani nedoufal.

Nakonec jsem však dostal druhou šanci. Díky ní. Adrianě. Ženě, kterou jsem celá léta platonicky miloval a o níž jsem si myslel, že ji nikdy nebudu mít, že je pro mě nedostupná – protože jsem byl zruďa. Byla to právě ona, kdo mi pomohl zbavit se *ho* a vrátit mě do normálního života. To její podpora a láska mě dokázala vyléčit.

Nicméně trvalo více než šest let, než jsme mohli mít první dítě. Ten bastard totiž nadělal v mých genech pěknou paseku. Zkráceně, některé mé chromozomy obsahovaly zmutovanou DNA, částečně nakombinovanou z mých i z jeho genů, a další

dokonce jeho vlastní. A to byl právě kámen úrazu, protože jeho genetická informace byla velice agresivní a schopná pomocí horizontálního přenosu přepisovat cizí.

Proto Adriana nemohla otěhotnět přirozenou cestou – byla uměle oplodněná a muselo se zajistit, že přitom dojde k přenosu jen mé čisté genetické informace.

Nicméně i tak nebyl celý proces stoprocentní a Adriana i dítě museli projít genovou terapií, aby nebylo stejným hybridem, až se narodí, jako jsem kdysi býval a možná ještě částečně jsem já sám.

A bylo ironií, že i přes veškerou snahu bude možná brzy konec... Adriana to nevěděla, ale já ano – a neměl jsem srdce jí to říct. Ne teď. Ne v tuhle chvíli.

Náhle se otevřely dveře a do nemocničního pokoje vstoupil vysoký mladík v dobře padnoucím obleku. „Nerad vás ruším, generále Kerre.“

„To je v pořádku, Rufusi. Už je čas?“

„Ano, pane,“ odpověděl můj asistent.

„Fajn.“ Natáhl jsem se k Adrianě, políbil ji na čelo a potom na břicho. „Odpočívajte. Oba.“

„Miluju tě,“ šeptla.

„Já tebe taky.“

Následoval jsem Rufuse do koridoru protínajícího ústřední část Nemocnice svatého Vincence v Městě svobody. Stále se tvářil provinile. Záhy jsem zjistil, že nejen kvůli tomu, že nás s Adrianou vyrušil.

„Stále o ní nejsou žádné zprávy,“ řekl po chvíli. „Téměř to vypadá, jako by se po ní slehla zem.“

Uchechl jsem se. „Hezké přirovnání.“

Natálie St. Pierre se přestala hlásit před několika týdny. Tehdy měla na Zemi odstranit jednoho nepohodlného člena ORO-Su a pak se spěšně vrátit na Liberty. Nerad jsem ji do srdce

Asociace posílal, ale byla na to nejlepší. To bylo neoddiskutovatelné.

Jenže celá její mise se trochu zvrtila.

Asociation News, hlavní asociální propagandistický kanál, totiž náhle začal šířit poplašné zprávy, že zabila Dereka Shepparda, předsedu megakorporace *Black Friday*, a srovnala přitom se zemí celé její sídlo. Záběry, podbarvené emotivním hlasem reportérky, ukazovaly trosky Bílé věže, které zničily nejen část Toweru, ale i slavný Tower Bridge, zapsaný na seznam chráněných megakorporátních památek. Mám pocit, že kvůli tomu, že tam měl před sto padesáti lety stánek s hot dogy Helmut Sieber, spoluzakladatel sítě megamarketů *Eintopf*.

Předseda Vesmírné asociace, François Obikwelu, nejdřív pronesl v Parku hrdinů Asociace na Manhattanu v New Yorku emotivní projev, v němž nenechal na Extrasolárním společenství nit suchou, a poslal nám výstražnou nótu. Nic víc dělat nemohl, protože jsme v současnosti Asociaci po vojenské stránce značně převyšovali. V obnovených loděnicích na oběžné dráze Tane, které během druhých koloniálních válek Asociace smetla z oběžné dráhy planety, se právě dokončovala další desítka bitevníků typu *Democracy II*, jež palebnou silou více než dvojnásobně převyšovala těch pár lodí typu *Sunstorm* nulté generace, co Asociaci po prohraném konfliktu zbyly.

Nicméně Obikweluova rétorika se během týdne zásadně změnila a nakonec byla mnohem smířlivější. K té změně došlo prakticky ze dne na den. To mi přidělalo dost vrásek na čele.

Když jsem stanul v čele špionáže ExoSolu, byla její síť prakticky v troskách, protože předtím byla v rukou zcela nekompetního blba, Delacroixe. Postupně jsem ji celou přebudoval, takřka od píky, a mohl jsem se přitom spolehnout jen na pár opravdu chytrých a schopných lidí, kteří věděli o špionáži víc než já. Jednou z nich byla právě Natálie St. Pierre. Nicméně

stav stále nebyl ideální a my se mohli jen dohadovat, co se na Zemi přesně děje. Zaznamenali jsme však i další změny. Došlo k několika útokům – prezentovaným jako teroristické – na sídla některých vlivných megakorporací, a podle všeho na Zemi probíhaly i nějaké čistky. Třešničkou na dortu bylo zničení jedné velké orbitální stanice a několika bitevníků, což bylo vykládáno jako „nešťastná náhoda při vojenském cvičení“.

„Nejspíš ji skutečně chytili a někam uklidili,“ poznamenal Rufus a vrátil mě tak zpátky do reality.

„Myslím si, že Natálie by se tak snadno ‚chytit a uklidit‘ nechala.“

„To máte pravdu, pane. Je to záhada.“

Nastoupili jsme do zdviže.

„*Tristan* je na orbitě,“ oznámil mi Rufus.

„A kapitán? Zúčastní se projevu?“

„Jen mi vzkázal, že ty kecy odmítá poslouchat.“

Ani jsem se mu nedivil. Na těch „kecech“ ale závisela bezpečnost nás všech.

Bohužel.

Jenže já navíc věděl, že ty kecy nebudou nic víc než bohapusté lži...

„Mí drazí spoluobčané. Mí Libertáné i všichni obyvatelé Extrasolárního společenství. Vím, že máte strach, že s hrůzou vzhlížíte k obloze a říkáte si – co se to jenom děje? Stejnou otázku si pokládám i já. Den co den, noc co noc.“

Prezident ExoSolu Geoffrey Cruz stál na tribuně uprostřed Vítězného náměstí, které vzniklo po tom, co asociační bombardování během druhých koloniálních válek zničilo jeden blok obytných budov Města svobody, a řečnil k davu, který se tu sešel. Za ním rostl k nebi jeho hologram, vysoký dvacet metrů, aby ho mohli vidět i lidé, kteří se nevešli na náměstí a byli

roztroušeni v přilehlých ulicích. Odhadoval jsem, že jich byl víc než milion. Většinou pracující vrstva, ale byli tu i teenageři a senioři.

Vysoko nad nimi zářilo na nebi druhé slunce – kvasar *Fénix*, to, co sem všechny přivedlo.

Byl jsem nervózní. Pokud by chtěl někdo Cruzovi vystřelit mozek z hlavy, byla tohle ideální příležitost. Na platformách všech výškových budov v okolí jsem měl rozmístěné odstřelovače, byla tu přítomna i armáda ExoSolu, Branná jednotka, včetně dvou týmů speciálních sil SCF, a také padesátka těžce ozbrojených vznášedel a transportérů.

Jak říkal můj instruktor během největšího omylu mého života, služby v elitní asociační jednotce *Lion Brothers* – bezpečnost nade vše.

Jenže stále se tu mohl objevit nějaký pomatenec s podomácku uklohněnou zbraní, která prošla přes kontrolu a skenery – to jsem i přese všechnu snahu nemohl vyloučit.

Takže jsem dál trnul hrůzou, stál jsem několik metrů od Cruze a hleděl do davu na Vítězném náměstí.

„*Fénix* už jednou zapláál,“ řekl Cruz. „Stalo se to před více než sto lety v době, kdy byla Sluneční soustava jedinou kolébkou lidstva ve vesmíru a Asociace ještě sloužila svým spotřebitelům, a ne naopak. I tehdy měli lidé strach, který byl navíc umocněný tím, že neměli prostředky, co máme nyní k dispozici my. *Fénix* tehdy zářil přesně dvě stě dní. A potom náhle došlo k útlumu jeho činnosti. A my předpokládáme, že se tak stane i nyní.“ Cruz ukázal na starce, který stál vedle něj. „Doktor Lenoir, vedoucí vědecké rady ExoSolu, mi přinesl výsledky našich bádání. Jak jistě víte, už sedm let držíme v rukou největší asociační radioteleskop *Space Eye 11* na orbitě Desdemony coby součást poválečných reparací. Je zaměřen na *Fénixe* dnem i nocí. V současnosti pozorujeme utlumení jeho záření...“

Uprostřed náměstí, kousek od válečného památníku, což byl ve skutečnosti vrak asociačního bitevního raketoplánu, vykvetl náhle další hologram a dosáhl stejné výšky jako ten Cruzův.

Znázorňoval bělovlasého muže s dlouhým vousem a asketickou tváří, na sobě měl hnědé roucho. Poznal jsem ho. Byl to prorok Jujuan, alias Robert Korolis, více než čtyřicet let mrtvý zakladatel církve hyperprostorových koridorů.

Jujuan pozvedl ruce vstříc nebi, za ním plál *Fénix*. Nic dramatictějšího jsem si nedokázal představit. „A Velký architekt, jenž jako jediný mohl ovládat samotnou podstatu Všemohíru, vytvořil ráj pro své ovečky. A ten ráj měl podobu labyrintu, v němž se nacházely rozličné světy, které by oni mohli po libosti osídlit a žít tam v míru. Ale běda tomu, kdo by si chtěl zahrávat s materií Všemohíru, neb toto je vyhrazeno jen pro něj, pro Velkého architekta. Životní prostor je omezen přesnými hranicemi. Toho, kdo by se je pokusil prolomit, stihne trest! Bude smazán, zanikne!“

Obrátil jsem oči v sloup.

Už zase...

„To jsou lži!“ vykřikl Cruzův hologram a dál stál v dramatickém souboji proti tomu Jujuanovu.

Aktivoval jsem mikrovysílačku. „Už máte holoprojektor?“

„Pracujeme na tom!“ ozval se mi v uchu zadýchaný hlas jednoho z mých mužů v terénu.

„A potom přijdou oni!“ řekl dál Jujuan. „Jezdci Apokalypsy! A v jejich stopách půjde zkáza! Nezastaví se před ničím, smaže nás z povrchu našich světů za obrovskou troufalost...“

Bla bla bla bla...

Náhle Korolisův hologram zablikal a zmizel.

Nejdřív se rozhostilo ohromené ticho. Nebyl slyšet ani vítr obvykle se prohánějící ulicemi Města svobody. Potom začal někdo dole mumlat. Mumlání se dál šířilo davem...

„Nebojte se!“ vykřikl Cruz. „Nebojte...“

Ve stejném okamžiku na třech místech současně vzplály ohně. Sluneční brýle, které jsem měl na očích, mi jeden z nich zvětšily. Ve skutečnosti se tam zapálil jeden z příslušníků církve hyperprostorových koridorů, aby tak demonstroval vážnost slov svého šíleného věrozvěsta.

Znovu jsem aktivoval mikrovysílačku. „Uhaste je!“

„Ne!“ přistoupil ke mně Cruz, v očích mu plál vztek, cukaly mu líce. „Jen je nech shořet, Patricku.“

„Ale pane prezidente...“

„Dal jsem ti přímý rozkaz!“

Dobře, byli to fanatici, ale nechat je trpět bylo proti mému přesvědčení.

Znovu jsem aktivoval mikrovysílačku. „Zastřelte je!“

Cruz aktivoval tu vlastní. „Ruším rozkaz generála Kerra. Nechte je na pokoji.“

Vítězným náměstím se nesl křik hořících lidí.

„Tohle nebylo nutné,“ zavrčel jsem.

„To já, milý Patricku, určuji, co je a co není nutné.“

Jak se to říká – šéf má vždycky pravdu. I když s tím nesouhlasíte.

„Dobře – ale ve světle těchto událostí... Myslím si, že už tady není bezpečno. Možná byste měl...“

„Nesmysl!“ zavrčel Cruz. „Abych tváří v tvář těm fanaticům ukázal slabost, dal jim, co chtějí? Nikdy. Budu pokračovat.“

Ustoupil jsem. „Jak si přejete.“

Cruz měl svou hlavu. A když si něco usmyslel, nikdo na světě mu to nevymluvil. Snad jen Adriana. Ale ta teď byla v nemocnici...

Naštěstí.

Zabodl jsem oči do davu. A v tom okamžiku jsem si někoho všiml. Muže, jehož jsem považoval už mnoho let za mrtvého...